

1989 மே 3]

[திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு]

என்றும், கவர்னர் ஆட்சிதான் மாற்றியது என்றும் விளக்கம் சொல்லுகிறார். அதை கவர்னர் ஆட்சி மாற்றினாலும் சரி—நீங்களாக இருந்தாலும் சரி—இப்படி மாற்றிக் கொண்டே போவது சரியில்லை. இன்றைக்கு நீங்கள் ஒரு உத்திரவைப் போட்டு வெளிநாட்டு கம்பெனி வேண்டாம்—உள்நாட்டு கம்பெனியோடு ஒப்பந்தம் போடுகிறோம் என்று சொன்னால்—இப்படி ஒவ்வொருவரும் மாற்றிக் கொண்டே போனால் தமிழ் நாட்டு அரசாங்கத்தோடு ஒப்பந்தம் போட யாரும் முன்வர மாட்டார்கள். காரணம் அடுத்த அரசு வந்தால் மாற்றி விடுவார்கள் என்று பயந்து முன்வர மாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைதான் ஏற்படும். எனவே இறுதியாக ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தமிழ் நாட்டில் இருக்கிற அனைத்து வசதிகளையும் பயன்படுத்தி, அதிகமாடீ தொழில் வளர்ச்சிக்கு வித்திடுகிற அளவுக்கு மாநில அரசும் நிதி ஒதுக்கி, மத்திய அரசின் தொழில் முதலீட்டையும் வற்புறுத்தி, தொழில் வளம் பெருக்க அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு, வாய்ப்புக்கு நன்றி கூறி முடிக்கிறேன். வணக்கம்

(பிற்பகல் 1-40)

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, தொழில் வளர்ச்சி குறித்த இன்றைய மானியத்தில் எதிர்க் கட்சிகளினுடைய தலைவர்களும், உறுப்பினர்களும், ஆளும் கட்சியினுடைய உறுப்பினர்களும் தங்களுடைய மேலான கருத்துக்களை இங்கே எடுத்து வைத்து இருக்கின்றார்கள். முடிவு எடுப்பது என்பது குறித்து நம்முடைய எதிர்க் கட்சியினுடைய துணைத் தலைவர் நண்பர் திரு. திருநாவுக்கரசு அவர்கள்கூறிய அந்த வாசகத்திற்கு மாத்திரம் ஒரு விளக்கம் அளிக்க விரும்புகின்றேன். முதலமைச்சர் விரைவில் முடிவு எடுப்பார் என்று குறிப்பிட்டார். கூடுமான வரையில் எடுத்த முடிவுகளை நான் மாற்றுவது இல்லை என்பது அவருக்குத் தெரியும். அண்மையிலே கூட இந்த மாமன்றத்தினுடைய பொன் விழாவையொட்டி பழைய உறுப்பினர்களுக்கு, முன்னாள் பேரவைத் தலைவர்களுக்கு, துணைத் தலைவர்களுக்கு எல்லாம் மரியாதை செய்வது என்று ஒரு முடிவு எடுக்கப்பட்டபோது அவர்கள் ஒரு பதினான்கு ஆண்டுக் காலம், பதினைந்து ஆண்டுக் காலம் இந்த அவையிலே பணியாற்றியவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்ற வரிசையிலே ஒரு பட்டியல் தயாரிக்கப்பட்டு அது வெளியிடப்படுகிற நேரத்திலே என்னுடைய அருமை நண்பர் திருநாவுக்கரசு அவர்களும், மற்றொரு அருமை நண்பர் கே. கே. எஸ். எஸ். ஆர் அவர்களும் தங்களிடத்திலும் பேசி, என்னிடத்திலும் பேசி, செயலாளரிடத்திலும் பேசி நாங்கள் நான்கு முறை இருந்திருக்கிறோம் ; எனவே எங்களையும் அந்தப் பட்டியலிலே இணைக்க

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1989 மே 3]

வேண்டுமென்று சொன்னபோது அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போல் நான் விரைந்து முடிவு எடுத்து உடனடியாக அந்தப் பட்டியலில் அவர்களுடைய பெயர்களும் இணைக்கப்பட்ட வேண்டுமென்று தங்களைக் கேட்டுக் கொண்டேன். தாங்களும் பெருந்தன்மையோடு அதனை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அவர்களால் இன்னொரு பத்துப் பேருக்கு அந்தப் பட்டியலிலே பிறகு தொடர்ந்து இடம் கிடைத்தது. ஆனால் இன்றைக்கு நான் கேள்விப்படுகிறேன். அவர்கள் அந்த விழாவிலே கலந்து கொள்வது இல்லை என்று முடிவு எடுத்து விட்டதாக. ஆக அவர்கள் பெருந்தன்மைக்குத் தருகின்ற மதிப்பு இதுதான். எடுக்கிற முடிவு நல்ல முடிவாக இருக்க வேண்டுமென்று எண்ணி இந்த முடிவுகள் எடுக்கப்படும்பொழுது, அந்த முடிவுகளை நிறைவேற்ற முடியாத அவஸ்தையிலே அவர்கள் இருப்பது எனக்குப் புரிகிறது. இருந்தாலும் கூட நீங்கள் எடுத்த முடிவு, முடிவு தான். அவர்கள் வந்து விழாவைச் சிறப்பிக்காவிட்டாலும் எங்கிருந்தாலும் வாழ்க என்று அண்ணா சொன்னாரே, அவருடைய தம்பிகள் என்ற முறையிலே எங்கு இருந்தாலும் வாழ்த்துவோம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி) முடிவு பற்றி அவர் இங்கு முழங்கிய காரணத்தால்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : வாழ்த்துவதோடு அந்தப் பரிசுப் பொருள்களை வீட்டுக்கே அனுப்பி வைப்புகள்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : அதைப் பெற்றுக் கொள்வார்களோ என்னமோ எனக்குத் தெரியாது. வர இயலாமல் இருந்தால் பரிசுப் பொருள்களை வீட்டுக்கு அனுப்பி வைக்கலாம்; வர முடியாது என்று சொன்னால் அனுப்பி வைப்பது சிரமம். ஏனென்றால் முன்பு இந்தியத் திருநாட்டினுடைய வெள்ளி விழா கொண்டாடப்பட்டபோது தாமிரப் பத்திரங்கள் விடுதலைப் போராட்ட வீரர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட பொழுது, பெருந்தலைவர் காமராசருக்கு, தந்தை பெரியாருக்கு, மூதறிஞர் ராஜாஜிக்கு எல்லாம் தாமிரப் பட்டயங்கள் வழங்கப்படும் என்று பத்திரிகைகளிலே விளம்பரம் வந்தபொழுது மூதறிஞர் ராஜாஜி எனக்குக் கடிதம் எழுதி இருந்தார். “அந்தத் தாமிரப் பத்திரங்கள் எனக்கும் உண்டு என்று பத்திரிகையில் படித்தேன். அதை, யாரையாவது அனுப்புகிறேன், கொடுத்து அனுப்புவங்கள்” என்று எனக்கு எழுதி இருந்தார். தாமிரப் பத்திரங்களைக் கொடுப்பதற்கு விழா எதுவும் ஏற்பாடு செய்யப்படாமல் இருந்தபொழுதே அவருடைய பெரும் குணம், “ஒரு ஆளை அனுப்புகிறேன், கொடுத்து அனுப்புவங்கள்” என்று எழுதி இருந்தார். ஆனால் நான் அதை எடுத்துக்கொண்டு தந்தை

1989 மே 3]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

பெரியாருடைய இல்லத்திற்கும், பெருந்தலைவர் காமராசர் இல்லத்திற்கும், அதைப் போலவே மூதறிஞர் ராஜாஜி இல்லத்திற்கும், நானே சென்று அந்தத் தாமிரப் பத்திரங்களை அவர்களுடைய கரங்களிலே ஒப்படைத்து வந்தேன். எனவே எத்தனை மாறுபாடுகள், எத்தனை கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் கூட இது போன்ற பொது நிகழ்ச்சிகளிலே அவர்களே ஒரு புதிய முறையை வகுத்துக் கொடுத்துவிட்டு அந்த முறையை ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு ஒரு வேளை இப்படி மறுப்பதற்காகவே எங்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொன்னார்களோ என்று எண்ணுகின்ற அளவுக்கு ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டதற்காக நான் வருத்தப்படுகின்றேன். இதை நான் முன்கூட்டியே சொல்வதற்குக் காரணம் இன்று நான் இந்தத் தொழில் துறை மானியத்தில் பேசிய பிறகு அதிலே ஏதாவது நான் தவறாகப் பேசி இருந்து, அதை வைத்துக் கொண்டு முதலமைச்சர் இப்படிப் பேசிவிட்டார், அதற்காகப் புறக் கணிக்கிறோம் என்று சொல்லி விடக்கூடாதல்லவா, எனவே நான் முன்கூட்டியே அவர்களால் அறிவிக்கப்பட்ட செய்தியை இங்கே தெரிவிக்க வேண்டியது எனக்குத் தவிர்க்க முடியாததாக ஆகிவிட்டது. என்னுடைய உருக்கமும், உணர்வும் நம்முடைய நண்பர்கள் திருநாவுக்கரசுக்கும், கே. கே. எஸ். எஸ். ஆருக்கும் நிச்சயமாகப் புரியும் என்று கருதுகின்றேன்.

தொழில் துறை மானியத்திலே எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட கருத்துக்களுக்குச் சில விளக்கங்களை நான் இங்கே அளிக்க விரும்புகிறேன். நேரம் அதிகமாகி விட்டது என்ற போதிலும் கூட சில முக்கியமான கருத்துக்களை, சில அறிவிப்புகளைத் தொழில் துறை தொடர்பாக அறிவிக்க வேண்டியவனாக இருக்கின்றேன்.

பொதுவாக ஒரு இருபதாண்டுக் கால திராவிடக் கட்சிகளினுடைய ஆட்சியில் தொழில் வளம் சுருங்கிவிட்டது, குறைந்து விட்டது என்ற ஒரு பிரச்சாரத்தைத் தேர்தல் நேரத்திலேயே மத்தியிலே இருந்து வந்த அமைச்சர்கள் தொடர்ந்து செய்து வந்தார்கள். அதற்கு நம்முடைய நண்பர் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் அளித்த விளக்கங்கள், நான் அளிக்க இருக்கின்ற விளக்கங்கள் இவை இரண்டும் பொதுமான பதில்களா, அல்லவா என்பது வேறு விஷயம். இருந்தாலும் எதுவுமே நடைபெறாமல் இருந்து விடவில்லை. நடைபெற்றவைகளிலே சில குறைபாடுகள் இருந்திருக்கலாம்; சில தயக்கங்கள், தாமதங்கள் இருந்திருக்கலாம். எனவே, எதுவுமே நடைபெறவில்லை இருபதாண்டுக் காலத்தில், திராவிடக் கட்சிகளினுடைய ஆட்சிகளில் என்பது ஒரு தவறான குற்றச்சாட்டு என்பதை நான் எடுத்துக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1989 மே 3]

இதே மாமன்றத்திலேதான் 1957-ஆம் ஆண்டு பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய குழுத் தலைவராக-எதிர்க்கட்சித் தலைவராகக் கூட அல்ல, எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அப்பொழுது வி. கே. இராமசாமி முதலியார்—முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய குழுத் தலைவராக இருந்தபொழுது அன்றைக்கிருந்த முதலமைச்சர் பெருந்தலைவர் காமராஜரைப் பார்த்துச் சொன்னார்கள். நாங்கள், தமிழகம் புறக்கணிக்கப்படுகிறது; தென்னகம் புறக்கணிக்கப்படுகின்றது என்று முழங்குகிற முழக்கத்தை நீங்கள் சாதகமாக எடுத்துக் கொண்டு, எங்களைக் கர்ட்டியாவது, தமிழகத்தினுடைய தேவைகளைப் பெறுங்கள் என்று அன்றைக்கு அண்ணா அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஒரு பதினெட்டு ஆண்டுக் காலம்-49-இலே தொடங்கி, பதினெட்டு ஆண்டுக் காலம் எதிர்க்கட்சியாக இருந்த அந்தக் கால கட்டத்திலேயெல்லாம் தமிழகத்திற்குத் தொழில் வளம் தேவை; வட மாநிலங்களிலே தொழில் வளம் பெருகுகிறது; இங்கே தொழில் வளம் இல்லை என்பதை எடுத்துக்காட்ட எத்தனையோ சான்றுகளை மேடைகளில், ஏடுகளில், கருத்தரங்குகளில் எடுத்துச் சொன்ன வரலாறு மறந்து விடக் கூடிய ஒன்று அல்ல.

அன்றைக்கு நெய்வேலி நிலக்கரி என்றும், காவிரி வட்ட எண்ணெய் என்றும், சேது சமுத்திரத் திட்டம் என்றும், சேலம் இரும்பு என்றும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அண்ணா அவர்களுடைய தலைமையிலே குரலேழுப்பியபோது அந்தக் குரல் கேலிக்குரியதாக ஆக்கப்பட்டதும் உண்டு. தட்டினால் தங்கம் என்கிறார்கள். தோண்டினால் இரும்பு என்கிறார்கள் என்றெல்லாம்கூட கேலி பேசப்பட்டதுண்டு.

ஆனால், அன்றைக்கு அண்ணா தலைமையிலே, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சொன்ன அந்தக் கருத்துக்கள், நெய்வேலியிலே நிலக்கரி இரண்டாவது சுரங்கம் அமைகிற அளவிற்கு ஆகியிருக்கிறது என்பதையும், காவிரி வட்டத்திலே எண்ணெயாவது, இவர்களுக்கெல்லாம் ஏதோ கோளாறு என்று கேலி பேசப்பட்ட காலம் மாறி இன்றைக்கும் காவிரி வட்டத்திலிருந்து எண்ணெய் பெருக்கெடுத்து, அதனை எடுக்கின்ற சூழ்நிலை உருவாகியிருப்பதையும் காணும்பொழுது, தமிழகத்தினுடைய தொழில் வளர்ச்சிக்காகத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆளுங்கட்சியாக வருவதற்கு முன்பிருந்தே குரல் கொடுத்த ஒரு இயக்கம், அந்தக் குரலை மதித்துத்தான் தீர வேண்டும் என்ற அளவிற்கு அன்றைக்கு டெல்லி அரசு தமிழகத்திற்குத் தொழில்களைத் தர முன்வந்த அந்தக் காலகட்டத்தை யாரும் மறந்து விட இயலாது.

1989 மே 3]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

இங்கே நம்முடைய மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய நண்பர் வரதராசன் அவர்கள் பேசிய பொழுது சொன்னார்கள். மத்திய அரசினுடைய முதலீடுகள் இந்த மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் மிகக் குறைவாக இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி, வேதனையையும் தெரிவித்து, தன்னுடைய கண்டனத்தையும் இங்கே எடுத்துக் காட்டினார்கள்.

நான் ஒரு புள்ளி விவரத்தைச் சொன்னால் வியப்பாகவும் இருக்கும்; வேதனையாகவும் இருக்கும்.

(பிற்பகல் 1-50)

[1969-70-ஆம் ஆண்டில் ஆந்திர மாநிலத்தில் மத்திய அரசினுடைய தொழில் முதலீடு மாத்திரம்—நான் மாநில அரசினுடைய தொழில் முதலீட்டையெல்லாம் சொல்லவில்லை. 69-70 ஆம் ஆண்டு ஆந்திர மாநிலத்திலே மத்திய அரசினுடைய தொழிலுக்கான முதலீடு 98 கோடி ரூபாய். 86-87-இல் 6,761 கோடி ரூபாய். 69 மடங்கு அதிகம். மராட்டியத்தில் 69-70 ஆம் ஆண்டு மத்திய அரசினுடைய முதலீடு 120 கோடி ரூபாய். 1986-87-ல் 10,905 கோடி ரூபாய். அதாவது 91 மடங்கு அதிகம். குஜராத் மாநிலத்தில் 1969-70-ல் மத்திய அரசினுடைய முதலீடு 97 கோடி ரூபாய். 1986-87-ல் 3,179 கோடி ரூபாய். அதாவது 33 மடங்கு அதிகம். பஞ்சாபில் 1969-70-ல் மத்திய அரசினுடைய முதலீடு 34 கோடி ரூபாய். 1986-87-ல் 641 கோடி ரூபாய். 19 மடங்கு அதிகம். இராஜஸ்தானில் 1969-70-ல் 34 கோடி ரூபாய். 1986-87-ல் 780 கோடி ரூபாய். 23 மடங்கு அதிகம். உத்தரப் பிரதேசத்தில் 1969-70-ல் 154 கோடி ரூபாய். 1986-87-ல் உத்தரப் பிரதேசத்தில் 3,913 கோடி ரூபாய். அதாவது 25 மடங்கு அதிகம். தமிழ்நாட்டில் 1969-70-ல் 311 கோடி ரூபாய் மத்திய அரசு முதலீடு. 1986-87-ல் 3,018 கோடி ரூபாய். சுமார் 10 மடங்கு தான் அதிகம். ஆந்திராவில் 69 மடங்கு அதிகம். மகாராஷ்டிராவில் 91 மடங்கு அதிகம். குஜராத் 33 மடங்கு அதிகம். பஞ்சாபில் 19 மடங்கு அதிகம். இராஜஸ்தானில் 23 மடங்கு அதிகம். உத்தரப் பிரதேசத்தில் 25 மடங்கு அதிகம். தமிழ்நாட்டில் மாத்திரம் 10 மடங்கு தான் அதிகமாக இருக்கிறது, 1969-லிருந்து 1987 வரையில். எனவே, இங்கே எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட வாதங்கள் மத்திய அரசினுடைய முதலீடு நம்முடைய மாநிலத்தில் மிகக் குறைவாகத் தான் ஆண்டுதோறும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்ற உண்மைக்கு மேலும் வலுவூட்டுகின்றன என்ற வகையில்தான் இந்தப் புள்ளி விவரங்கள் அமைந்திருக்கின்றன.] மாநில அரசைப் பொறுத்தவரையில் தொழில் வளர்ச்சியைப் பற்றிக்குறிப்பிட்ட வேண்டுமென்றால், திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியில் தான் சேலம் உருக்குத் தொழிற்சாலைக்கான அடிக்கல் நாட்டப்பட்டு, அதனுடைய பணிகள் தொடங்கப்பட்டன. எனக்கு நன்றாக நினைவு இருக்கிறது. அன்றைக்கு ஏடுகள் படித்த யாரும் மறந்திருக்கவும் இயலாது. முதலமைச்சராக நான் அறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்குப் பிறகு

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1989 மே 3]

பொறுப்பேற்றவுடன் டெல்லியில் நடைபெற்ற தேசிய வளர்ச்சிக்குழுவினுடைய கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டு உரையாற்றிய நேரத்தில் சேலம் திட்டத்தை வலியுறுத்திப் பேசியும் கூட நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அது அன்றைக்கு இடம் பெறாத காரணத்தால் அன்றைக்குத் தமிழ் நாட்டு மக்கள் அத்தனை பேர்களுடைய சார்பாகவும், இந்த நான்காவது திட்டத்தின் வரைவை நான் புறக்கணிக்கிறேன் என்று எடுத்துச் சொன்னேன். இவ்வளவு வேகமாக கருத்தைச் சொல்லிவிட்டிருக்கிறேன் என்று அன்றைக்கு மத்தியிலே அமைச்சராக இருந்த திரு. சி. எஸ். அவர்கள் கூட என்னிடத்தில் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டார். ஆனால் அப்படி நான் பேசிய அடுத்த வாரமே அன்னை இந்திரா காந்தி அவர்கள் சேலம் இரும்பாலைத் திட்டத்திற்கான அறிவிப்பைச் செய்து, என்னை டெல்லிக்கு உடனடியாக வரச்செய்து, அந்த அறிவிப்பை என்னுடைய கரங்களில் ஒப்படைத்தார்கள். இப்படிப் போராடிப் பெற்ற உருக்காலைத் திட்டம் இன்றைக்கு அது உருக்காலைத் திட்டமாக இல்லை. வெறும் உருட்டாலைத் திட்டமாகி விட்டது என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. அதை மீண்டும் உருக்காலைத் திட்டமாக மாற்றியமைக்கிற வரையில் இந்த அரசு ஓயாது அதற்காகப், பாடுபடும் என்பதை நான் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அதைப் போலவே நெய்வேலியில் இரண்டாவது அனல் மின் நிலையம் அமைப்பதற்காக திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் வெற்றி கண்டன. அதைப் போலவே, மேட்டூர், தூத்துக்குடி அனல் மின் நிலையங்கள் கழக ஆட்சியில்தான் தொடங்கப்பட்டன. ஒரு குறிப்பைச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் 1967-ம் ஆண்டு கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றபோது மின்சார உற்பத்தி 1,470 மெகாவாட்டாக இருந்தது. 1976-ம் ஆண்டு மின்சார உற்பத்தி 2,364 மெகாவாட். 894 மெகாவாட் உற்பத்தி அப்போது பெருகியது. அடுத்து இப்போது 3,900 மெகாவாட்டாக மின் உற்பத்தி உயர்ந்திருக்கிறது என்பதையும் நான் தெரிவித்துக்கொண்டாலுங்கூட, அது போதுமானதாக இல்லை; இந்த உற்பத்தியில் ஏற்படுகிற இடையூறுகள், இன்னல்கள், அதனால் இன்றைக்கு இந்த மாநிலத்தில் விவசாயிகளுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற தொல்லை, இவைகளையெல்லாம் நாம் மறந்து விட முடியாது.

நெய்வேலி முதல் திட்டம் காங்கிரஸ் ஆட்சியிலே எப்படி ஆரம்பிக்கப்பட்டதோ, அதைப்போலத்தான் கல்பாக்கம் மின் நிலையத் திட்டமும் திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி இங்கே நடைபெற்றபோது, முன்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்பதையாரும் மறந்துவிடக்கூடாது.

அதுமாத்திரம் அல்லாமல், ஆசியாகக் கண்டத்திலே மிகப் பெரிய உரத் தொழிற்சாலை, ஸ்பிக் உரத் தொழிற்சாலை தாட்டுத் துறையிலே நிறுவப்பட்டது திராவிட முன்னேற்றக்

1989 மே 3]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

கழக ஆட்சிக் காலத்திலேதான். 1969-லேயிருந்து 1976 வரையில் 23 தொழிற்சாலைகளை பொதுத் துறையிலேயும், கூட்டுத் துறையிலேயும் இந்த அரசு ஏற்படுத்தியது. இதற்கு மொத்த முதலீடு சுமார் 300 கோடி ரூபாயாகும். 1967-க்கு முன்னாலே மாநில அரசு பொதுத் துறையிலே செய்த முதலீடு 14.54 கோடி ரூபாய், 68-லேயிருந்து 76 வரை. பொதுத் துறையிலே செய்த மொத்த முதலீடு 40.92 கோடி ரூபாய். அவை Asbestos pipe, Asbestos sheet, Ariyalur cement, Arakonam steel, Alankulam cement இரண்டாவது கட்டம், இவைகள் எல்லாம் அந்தத் தொகைக்குள்ளே அடங்கும்.

ஜாயின்ட் செக்டார், அதாவது கூட்டுத் துறை என்ற தத்துவத்தை இந்தியாவிலே முதன் முதலாகக் கொண்டு வந்தது, தமிழ்நாட்டிலே கழக ஆட்சிக் காலத்திலேதான். அதன் காரணமாக இன்று அந்த ஜாயின்ட் செக்டார். கூட்டுத் துறையிலே சுமார் நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட தொழில் நிறுவனங்கள் இருக்கின்றன. 26 சதவீதம் அரசும் 25 சதவீதம் தனியாரும், 49 சதவீதம் பொதுமக்களுடைய பங்கும் என்ற வகையிலே அமைவதுதான், ஜாயின்ட் செக்டார்—கூட்டுத் துறை என்பதாகும். சில தொழில்களை ஊக்கப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவே, கழக ஆட்சியிலே சிறு தொழில் வளர்ச்சிக் கழகம், சிட்கோ, Small Industries Development Corporation 1971-ல் நிறுவப்பட்டது. நடுத்தரத் தொழில்களை அமைக்கவும் மற்றும் பெரிய தொழில்களுக்கான அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொடுக்கவும், அதற்கான நிதி ஆதாரத்தைப் பெற்றுத் தரவும் சிப்காட் State Industries Promotion Corporation of Tamil Nadu என்ற நிறுவனம் 1971-லே கழக ஆட்சியிலே நிறுவப்பட்டது. 67-க்கு முன்பு, காங்கிரஸ் ஆட்சியில் நிறுவப்பட்ட டிட்கோ Tamil Nadu Industrial Development Corporation நிறுவனத்தோடு இணைந்து தொழில் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய உதவிகளை சிப்காட் தொடர்ந்து செய்து வருகிறது. டிட்கோவும், சிப்காட்டும் சேர்ந்து சுமார் 1400 கோடி ரூபாய் அளவிற்கான மூலதனத்திற்கு வழி செய்துள்ளன. டிட்கோ, பொதுத் துறையிலே இதுவரையில் ஆரம்பித்த தொழில்களினுடைய எண்ணிக்கை 10. இந்த பத்தில், 67-க்கு முன்பு இரண்டும், 69-லிருந்து 75 வரை ஐந்தும், பின்பு 13 ஆண்டுக்காலத்திலே மூன்றும் தொடங்கப்பட்டன. இந்த மூன்றில் காட்பாடியில் நிறுவப்பட்ட வெடி மருந்துத் தொழிற்சாலை மட்டுமே இப்போது உற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்கிறது. வாலிநோக்கத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மெக்னீசியம் மெட்டல் தொழிற்சாலையும், காட்பாடியில் ஆரம்பிக்கத் திட்டமிடப்பட்டுள்ள அம்மோனியம் நைட்ரேட் தொழிற்சாலையும் இன்னும் ஆரம்பிக்கப்படவில்லை என்ற குறிப்பையும் மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கு நான் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன்.

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1989 மே 3]

இப்போதுள்ள கூட்டுத் துறைகளினுடைய, தொழிற்சாலைகளினுடைய எண்ணிக்கை 43, இதிலே 23 தொழிற்சாலைகள் 69-லேயிருந்து 76 ஆம் ஆண்டுக்குள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு நடந்து கொண்டு இருக்கின்றன. மீதம் உள்ள இருபதில் 10 தொழிற்சாலைகள் கடந்த ஆட்சியிலே தொடங்கப்பட்டு நடைமுறையில் இருக்கின்றன. இன்னும் ஆரம்ப நிலையிலே உள்ளவை 10 தொழிற்சாலைகள். பொதுத்துறைக்கும், கூட்டுத் துறைக்கும் மொத்த முதலீடு 921 கோடி ரூபாயில், டிட்கோ முதலீடு மாத்திரம் 92 கோடி ரூபாயாகும். மீதம் உள்ள மற்ற தொகைகளை நிதி நிறுவனங்களும், பொதுமக்களும் சருகின்றார்கள். 92 கோடி ரூபாய் முதலீடு செய்தும் கூட, சரியான டிவிடன்ட் லாபப் பங்கீடு கிடைக்காத காரணத்தால், இந்த முதலீட்டுக் கொள்கையை அரசு மறு டரிசீலனை செய்யவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டதையும் உங்கள் கவனத்திற்கு நான் கொண்டு வருகிறேன்.

(பிற்பகல் 2-00)

ஏற்கெனவே சொன்னதைப் போல, டிட்கோவினுடைய முதலீடு 26 பர்சென்ட், தனியார் முதலீடு 25 பர்சென்ட், பொதுமக்களுடைய பங்கு 49 பர்சென்ட். 26 சதவீதம் டிட்கோ, இதுவரை செய்த மொத்த முதலீடு 92 கோடி ரூபாய். பெரிய தொழிற்சாலை நிறுவவேண்டும் என்றால், அதிக முதலீடு மேலும் தேவைப்படுகிறது. அதற்கு ஆண்டு ஒன்றுக்கு ரூ. 25 கோடியிலிருந்து, ரூ. 30 கோடி வரையிலும், தேவைப்படுகிற நிதியை ஒதுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அந்த நிதியை டிட்கோவிற்கு அரசுதான் ஒதுக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் ரூ. 30 கோடி ஒதுக்கப்படக் கூடிய சூழ்நிலைக்கு மாறாக அரசு ரூ. 6 கோடி அளவிற்குத்தான் முதலீடு செய்யக் கூடிய அளவிற்கு நிதிநிலை இடம் அளிக்கிறது என்பதையும் நான் அறிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எனவே தான் இந்த நிலையில் கூட்டுத் துறையில் டிட்கோ 26 சதவீதம் முதலீடு செய்ய இயலாத நிலை. இதே நிலை மற்ற மாநிலங்களில் ஏற்பட்டு, இந்த முதலீட்டு விழுக்காட்டில் மாற்றங்கள் செய்துள்ளன மற்ற மாநிலங்கள் அவைகளையும் கருத்திற்கொண்டு, இனிமேல் அப்படிப்பட்ட தொழில் முயற்சிகளுக்கு அரசாங்கத்தின் பங்கு 11 சதவீதம் என்று மாத்திரமே இருக்கும். சில தொழில் முயற்சிகளுக்கு பழையபடி—ஜாயின்ட் செக்டார்—கூட்டுத்துறை முறை நீடிக்கும். 11 சதம் என்ற முறையில் அசோசியேட் செக்டரி அதாவது ஊக்கமூட்டும் துறை என்ற தலைப்பில் இந்த முறையானது நடைமுறைக்கு வரும். எனவே கூட்டுத் துறையில் நடைமுறையிலே உள்ள பல தொழில் திட்டங்களிலே கூட, அவசியமானால் 26 சதவீதம் என்ற முதலீட்டைக் குறைத்துக்கொண்டு, அசோசியேட் செக்டார்

1989 மே 3] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

11-சதவீத முதலீட்டிலே செயல்படலாம் எனவும் தீர்மானிக்கப் பட்டிருக்கிறது. கூட்டுத் துறையிலே செய்யப்பட்டுள்ள முதலீட்டைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்வது டிஸ்-இன்வெஸ்ட்மென்ட். அதைத்தான் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். அதற்கு நான் பிறகு வருகிறேன். இப்போது 'டிஸ்-இன்வெஸ்ட்மென்ட்' என்ற கொள்கை ஆராயப்பட்டு, சில தொழில் நிறுவனங்களுக்கு இதை நடைமுறையில் கொண்டுவருவது என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு முதலீட்டைத் திரும்பப் பெற கூட்டுத் துறையிலே ஏற்பட்ட ஒப்பந்தங்களிலே வழிவகை உண்டு. 26-சதவீதம் அரசு கூட்டுத்துறையில் முதலீடு செய்திருக்குமானால், அதைத் திரும்பப் பெற ஒப்பந்தத்திலே வழிவகை இருக்கிறது. அதைத் திரும்பப் பெற்று, இன்னொரு தொழிலுக்கு அதை முதலீடு செய்யவும், தனியார் அந்தத் துறையை ஏற்று நடத்தவும் முதலிலே ஒரு ஆரம்பப் பணிக்காக ஊக்கத்தொகையாக அரசு அதை அளிக்கிறது. அதைத் தான் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் கேட்டார்கள். அப்படி இருக்கும் போது அதை ஒத்துக்கொள்கின்ற நீங்கள் முன்பு காரைக்குடியில் இருந்த ஒரு தொழிற்சாலையை இந்த அரசு விற்பதை எப்படி கண்டித்தீர்கள் என்று கேட்டார்கள். அந்த வேறுபாட்டைத் தான் நான் விளக்க விரும்புகிறேன். காரைக்குடியில் தமிழ்நாடு கெமிக்கல் ப்ராடக்ட்ஸ் என்ற ஒரு தொழில் கழக ஆட்சியிலே தொடங்கப்பட்டது கூட்டுத் துறையில். அந்தத் தொழிலைத் தொடங்கும்போது அரசு மற்றும் அனந்தசாமி என்ற ஒரு தனியார் அந்தக் கூட்டுத் துறையிலே பங்கு ஏற்று அது ஆரம்பிக்கப்பட்டது. நான் விவரங்களுக்குள்ளே நுழையவில்லை, அது தேவையும் இல்லை என்ற காரணத்தால். அதற்குப் பிறகு 1977-ல் அ.தி.மு.க. ஆட்சி வந்த பிறகு அந்தத் தனியாரிடமிருந்த பங்குகளை எல்லாம் அரசே பெற்றுக்கொண்டு, அரசினுடைய பங்கு 62 சதவீதம் என்று உயர்ந்தது. எனவே அது ஏறத்தாழ அரசுத்துறையினுடைய தொழிலாக அன்றைக்கு மாறி விட்டது. தனியாருக்கும் அரசுக்கும் பங்கு இருந்து, தனியார் 25, அரசு 26 சதவீதம் என்று இருந்து, அரசு ஒதுங்கிக் கொண்ட நிகழ்ச்சியல்ல இது. தனியாரிடமிருந்து அந்தத் தொழிலை அரசே பெற்றுக்கொண்டு, அது அரசுத்துறை தொழிலாக ஆன பிறகு, அரசு அதை விற்க முன் வந்ததுதான் கண்டனத்திற்கு உரியதாக ஆனதே தவிர, வேறு அல்ல. அதுமட்டுமல்ல, நிதிச் செயலாளர் அவர்கள் அன்றைக்குப் பக்கம் பக்கமாக எழுதுகிறார், இதை விற்கக் கூடாது என்று. விற்கப்பட்ட பிறகூட, அக்கவுண்டன்ட் ஜெனரல் அதிலே ஏற்பட்ட தவறுகளை எல்லாம் பக்கம் பக்கமாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். அது முறைகேடாக விற்கப்பட்டிருக்கிறது என்று எடுத்துக் காட்டுகிறார். இன்னும் இதிலே வேடிக்கை என்னவென்றால், அரசாங்கத்தினுடைய தொழில்களிலேயே ஆண்டு ஒன்றுக்கு ரூ. 1 கோடி வருமானம் உள்ள தொழிலாக இருந்தது இந்த காரைக்குடியிலே இருந்த தொழிற்சாலை ஒன்றுதான். அதை விற்க வேண்டுமா என்பதுதான் பிரச்சினையே தவிர, வேறு அல்ல, எனவே

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1989 மே 3]

அவர்கள் இங்கே எடுத்துக் காட்டியதற்கும் நான் சொல்
கின்ற இந்தக் கருத்திற்கும் நிரம்ப வேறுபாடு இருக்கிறது
என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்
கிறேன். இதுபோன்ற தவறுகள் இப்போது நாம் வகுத்
துள்ள இந்த 'டிஸ்-இன்வெஸ்ட்மென்ட்' என்ற கொள்கை
யிலே நடைபெறாமல் பார்த்துக் கொள்வோம் என்ற
உறுதிபினை நான் இந்த அவைக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளக்
கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அடுத்து அரசு சார்பு நிறுவனமான டாமின் பற்றி வைக்கப்
பட்டுள்ள கொள்கைக் குறிப்பைக் குறித்து இங்கே பலரும் தங்க
ளுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அந்தச் சிறிய
நூலில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிற கருத்துக்களை அவை உறுப்பி
னர்கள் அனைவரும் படித்திருப்பார்கள் என்று நான் நம்பு
கிறேன். இருந்தாலும் அதிலே ஒன்றிரண்டைக் கோடிட்டுக்
காட்ட வேண்டியது என்னுடைய கடமை. அந்த டாமின்
நிறுவனத்திற்கு 83 ஆம் ஆண்டு நம்முடைய மறைந்த மாண்புமிகு
எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்த அந்தக் காலக்
கட்டத்தில் அதை அரசுமையாக ஆக்க வேண்டுமென்று சற்
றொப்ப 36 ஆயிரம் ஏக்கர், அந்தக் கற்கள், பாறைகள் இருக்கிற
அந்த இடத்தை அரசு எடுத்துக் கொண்டது. 36 ஆயிரம்
ஏக்கர் எடுத்துக் கொண்டாலும்கூட அதிலே அந்த
டாமின் நிறுவனம் அதிலே முதன்முதலாக தாங்கள் பயன்
படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று முவாயிரத்து சொச்சம் ஏக்கரா
வைத்தான் அவர்கள் பெற்று அங்கே பணியைத் தொடங்கினார்
கள். அந்த முவாயிரத்து சொச்சம் ஏக்கராவிலாவது
பணியை முடித்தார்களா, அந்தக் கற்களை எடுத்தார்களா என்
றால் இல்லை. 2,500 ஏக்கராவைத்தான் பயன்படுத்திக் கல்லை
வெட்டினார்கள். அப்படி வெட்டி ஏற்றும்தி செய்யப்பட்டதில்
தனியாருக்கும் நமக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைப் பார்த்தால்
மலைக்கும் மடுவுக்கும் உள்ள வித்தியாசமாக அது அமைந்து
விடுகிறது. அதனால்தான் அந்த 10 கோடி ரூபாய், 5, 6
ஆண்டுக் காலத்திலே நமக்கு வர வேண்டிய பணம் வராமல்
நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று குறிப்பு வைக்கப்பட்டிருக்
கிறது.

இதையெல்லாம் சொல்லும்போது நான் அதைக் கண்டு பிடிக்க
வேண்டும், குற்றம் சாட்ட வேண்டும் என்ற முனைப்போடு செய்த
தாக யாரும் கருதக் கூடாது. நவம்பர் மாதத்திலே—அதாவது
8-8வது ஆண்டு நவம்பர் மாதத்திலே கவர்னர் அவர்களுடைய
கவனத்திற்கு இது கொண்டு வரப்பட்டு, அப்போதே ஒரு கமிட்டி
போடப்பட்டு, அந்தக் கமிட்டி இவைகளையெல்லாம் ஆராய்ந்து
அந்த டாமின் நிறுவனத்திலே நடத்தப்பட்டு வருகிற முறை
கேடுகளையெல்லாம் வெளிக்கொணரத் தலைப்பட்டது. வெளிக்
கொணர்ந்த பிறகு அந்த அதிகாரி மீது அப்போது நடவடிக்கை

1989 மே 3]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

எடுக்கப்படவில்லை. இந்த அரசு பொறுப்பேற்ற பிறகு அந்த அதிகாரி மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது கூட போதுமான நடவடிக்கை அல்ல என்று நம்முடைய திரு. பி. எச். பாண்டியன் அவர்கள் இங்கே எடுத்துச் சொன்னார். இது நடவடிக்கையிலே ஒரு படி. அடுத்த படி, மூன்றாவது படி, நான்காவது படி, இவைகள் எல்லாம் வேறு இருக்கிறது. இருந்தாலும் முதல் படியாக அவர் தற்காலிக வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார். அதற்கு மேல் நடைபெறுகின்ற விசாரணை எல்லாம் வேறு இருக்கிறது. நடவடிக்கை வேறு இருக்கிறது. ஆனால் எப்படி அந்தத் தவறுகள் நடைபெற்றன என்று பார்த்தால் உள்ளபடியே நாம் மிகவும் வேதனைப்பட வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

1983-84 ஆம் ஆண்டு தனியாரும் அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடத்திலேயிருந்து கற்களை எடுக்கிறார்கள். நாமும் டாமின் என்ற நிறுவனத்திற்கு எடுத்துக் கொண்ட அந்தப் பகுதியிலேயிருந்து கற்களை எடுக்கிறோம். சாம்பல் வண்ணப் பாறை, அதைப்போல கருப்பு வண்ணப் பாறை என்று இரண்டு ரகம். அந்த சாம்பல் வண்ணப் பாறையைத் தனியார், நாம் இரண்டு பேரும் ஏற்றுமதி செய்யும்போது, தரம் குறைந்த சாம்பல் வண்ணப் பாறையை ஒரு கன மீட்டருக்கு 420 டாலர் என்ற விலையிலே தனியார் ஏற்றுமதி செய்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் நம்முடைய டாமின், தரம் சிறந்த சாம்பல் வண்ணப் பாறையை ஒரு கன மீட்டருக்கு 277 டாலர் என்று விலைக்கு ஏற்றுமதி செய்கிறார்கள். தனியார் தரம் குறைந்த பாறையை ஒரு கன மீட்டருக்கு 420 டாலர் என்று ஏற்றுமதி செய்ய, நாம் தரத்திலே சிறந்த சாம்பல் வண்ணப் பாறையை 277லிருந்து 294 டாலர் என்ற அளவிற்கு ஏற்றுமதி செய்திருக்கிறோம். இது 1983-84 இல்.

1984-85-ல் இதே சாம்பல் வண்ணப் பாறையை தரம் குறைந்தது தனியார் ஏற்றுமதிக்கு ஒரு கன மீட்டர் 475 டாலர். நாம் தரம் உயர்ந்த சாம்பல் வண்ணப் பாறையை ஒரு கன மீட்டருக்கு 258லிருந்து 269 டாலர் என்று ஏற்றுமதி செய்திருக்கிறோம். 1985-86-ல் தனியார் ஏற்றுமதி செய்த சாம்பல் வண்ணப் பாறை, தரம் குறைந்தது ஒரு கன மீட்டர் 460 டாலர். அதே நேரத்தில் நம்முடைய டாமின், தரம் உயர்ந்த சாம்பல் வண்ணப் பாறையை ஒரு கன மீட்டருக்கு 299 டாலர் என்று ஏற்றுமதி செய்கிறது. 1986-87-ல் தனியார் ஏற்றுமதி செய்த தரம் குறைந்த சாம்பல் வண்ணப் பாறை கன மீட்டர் 475 டாலர். நமது டாமின், தரம் உயர்ந்த சாம்பல் வண்ணப் பாறையை ஒரு கன மீட்டர் 404லிருந்து 427 டாலர். 1987-88-ல் தனியார் ஏற்றுமதி செய்த தரம் குறைந்த சாம்பல் வண்ணப் பாறை ஒரு கன மீட்டர் 575 டாலர். நமது டாமின்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]— [1989 மே 3]

நிறுவனம், தரம் மிக உயர்ந்த சாம்பல் வண்ணப் பாறையை ஒரு கன மீட்டருக்கு 512லிருந்து 538 டாலர். இது சாம்பல் வண்ணப் பாறை.

கருப்பு வண்ணப் பாறை விஷயத்தில் அதை விட அதிகத் தவறு. 1986-87ஆம் ஆண்டு குன்னங்கிராமம்—இந்தக் குன்னங்கிராமம் தான் இந்தக் கற்பாறைகளுக்கு சிறந்த இடம் என்று புகழப்படுகிற இடம்—அந்தக் குன்னங்கிராமத்தில் டாமின், தனியார் இரு சாராரும் கருப்புப் பாறைகளை வெட்டி வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்கிறார்கள்.

(பிற்பகல் 2-10)

அதில் டாமின் வெட்டிய பாறைகள் தனியார் அனுப்பிய பாறைகளை விட உயர்ந்த தரம் உள்ளவை. அந்தப் பாறை ஏற்றுமதியில் 1986-87ல் டாமின் நிறுவனம் பெற்ற சராசரி விலை ஒரு கன மீட்டருக்கு 714 டாலர். அதே ஆண்டு ஜெம் கிரானைட்ஸ் என்ற தனியார் ஒரு கனமீட்டருக்கு 1,500 டாலர் என்ற விலையிலே ஏற்றுமதி செய்திருக்கிறார். 2 மடங்கு அதிகமாக. நாம் ஏற்றுமதி செய்தது .. கன மீட்டருக்கு 714 டாலர். தனியார் நிறுவனம் ஒரு கன மீட்டருக்கு 1,500 டாலர் என்ற விலையிலே ஏற்றுமதி செய்தது. இதன் காரணமாக மாத்திரம் ஒரு சுரங்கத்திலே ஏற்பட்ட நஷ்டம் ஒரே ஆண்டில் 48 இலட்சம் ரூபாய். ஒரு சுரங்கத்திலே மாத்திரம், 1986ஆம் ஆண்டு திருவக்கரைப்பிலே உள்ள ஒரு சுரங்கப் பாறையில் ஒரு கன மீட்டருக்கு 1,281 டாலர் கொடுக்க ஜப்பானிய நிறுவனமான ஓரியண்ட் சாங்கியோ என்ற நிறுவனம் முன்-வந்தது. ஆனால் நம்முடைய டாமின் அவர்களுக்குக் கொடுக்கவில்லை. அதற்கு மாறாக மிட்சுபிஷி கார்ப்பரேஷனுக்கு ஒரு கன மீட்டருக்கு 550 டாலர் வீதம் 1982 ஆம் ஆண்டு கொடுத்த அதே விலைக்கே ஏற்றுமதி செய்தது. இன்னொருவன் 1,281 டாலருக்குக் கேட்கிறான், அவனுக்குக் கொடுக்காமல் 1982 ஆம் ஆண்டு விலையை வைத்து 1986 ஆம் ஆண்டில் 550 டாலருக்கு அந்த நிறுவனம் தருகிறது. இதனால் ஒரு சுரங்கத்திலே மாத்திரம் ஏற்பட்ட இழப்பு ரூ. 41 இலட்சம். கவர்னருடைய ஆட்சியில் இதனுடைய பழைய மேனேஜிங் டைரக்டரை மாற்றிவிட்டு புதியதாக மேனேஜிங் டைரக்டர் நியமிக்கப்பட்டவுடன் — உங்களுக்குச் சொல்கிறேன்—1988 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் கருப்புப் பாறைக்கு ஒரு கன மீட்டருக்கு 714 டாலர் என்ற நிலை மாற்றப்பட்டு டிசம்பர் மாதம் 2,050 டாலராக உயர்த்தப்படுகிறது. டிசம்பர் மாதம் 2,050 டாலர் கன. மீட்டருக்கு விற்கப்படுகின்ற அந்தக் கல் முதல் மாதம்—நவம்பர் மாதம் ஒரு கன மீட்டர் 714 டாலர் என்று தான் விற்கப்படுகிறது. கவர்னர் ஆட்சியிலேகூட இந்த நடவடிக்கைகளை அவர் பொறுப்பு ஏற்று சில மாதங்களுக்கெல்லாம் தொடர்ந்து எடுத்திருப்பாரானால் இன்னும் அதிகத் தொகை அரசுக்குக் கிடைத்திருக்கக்கூடும்.

1989 மே 3]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

அவரும் நவம்பர் மாதத்திலே தான் — அந்த ஆட்சியிலே நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்ட காரணத்தால் ஒரு மாதம் தான் தப்ப முடிந்தது என்பதையும் நான் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த முறைகேடுகளால் டாமின் இதுவரை பயன்படுத்திய 2,500 ஏக்கரில் 10 கோடி ரூபாய் 1983 ஆம் ஆண்டு முதல் இழப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது மாத்திரமல்ல, குளோபல் டெண்டர் — உலகத்திலே பல பகுதிகளிலேயிருந்து கோரப்படுகின்ற டெண்டருக்குப் பெயர் குளோபல் டெண்டர். இதற்கு மாறாக முதலில் கொடுக்கப்பட்ட தனிப்பட்ட ஒருவருக்கே தான் அடுத்த ஆண்டு டெண்டர் கோரப்படாமலேயே தொடர்ந்து தனியாரை விடக் குறைந்த விலையிலே தரப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இதை வைத்துக் கொண்டு பொதுத் துறையே மோசம் என்று யாரும் சொல்லிவிட முடியாது. நான் எந்த அமைச்சர்கள் மீதும்—அவரும் சொன்னார். அப்போது நான் இந்தத் துறைக்கு அமைச்சராக இல்லை என்று கூடச் சொன்னார்—எனவே இந்தத் துறையை நிர்வகித்து வந்தவர்கள் அல்லது நிர்வகித்து வந்த அந்த எம்.பி.க்கு மேலேயிருந்து அவரை ஊக்கப்படுத்தியவர்கள், இவர்கள் எல்லாம் எந்த முறையிலே எவ்வளவு பெரிய ஊழலை இந்தத் துறையில் நடத்தி இருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால் இதை வைத்துக் கொண்டு பொதுத் துறையே தேவையில்லை என்ற முடிவுக்கு இந்த அரசு வந்துவிடுகிறதா என்றால் இல்லை. பொதுத் துறையே மோசம் இல்லை. பொதுத் துறையிலும் மோசமானவர்கள் புகுந்து விடுவதுண்டு என்பது உண்மையே தவிர பொதுத் துறையே மோசமான ஒன்று அல்ல. சுவர்னர் ஆட்சிக் காலத்தில் 3 ஐ. ஏ. எஸ். அதிகாரிகளைக் கொண்டு ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டு அந்தக் குழு டாமினுக்கு போக மீதம் உள்ள நிலங்களை தொழிற்சாலை வைத்துள்ள தனியாருக்கு குத்தகை உரிமம் தரலாம் என்ற ஒரு முடிவு எடுத்தது. அதைத்தான் இப்போது நம் முடைய திருநாவுக்கரசு அவர்கள் உங்களுக்கு என்ன கொள்கை தேசியமயத்தில், பஸ் தேசியமயம் என்கிறீர்கள், இதைத் தனியாருக்குத் தருவதாகச் சொல்கிறீர்கள், என்ன கொள்கை? அதைப்போல சர்க்கரை ஆலை கூட்டுறவு என்கிறீர்களே, என்ன கொள்கை என்றெல்லாம் கேட்டார்கள். நாம் எந்த ஒரு கொள்கையிலும் முழுமையாக தேசியமயக் கொள்கை என்று இந்தியா முழுமையும் இன்றைக்கு யாரும் நிலைநாட்டிவிட முடியாது. மிகச் சிறந்த கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளிலே கூட தனியார் துறைக்கு இடம் இருக்கிறது. அறவே தனியார் துறை அழிக்கப்பட்டு விடவில்லை. இதிலே நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டியது என்ன வென்றால் மொத்தம் இருப்பது 36,000 ஏக்கரா. கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. இந்த 36,000 ஏக்கராவையும் டாமின் நிறுவனமே வெட்டியெடுப்பது என்றால் நம்முடைய பேரப் பிள்ளைகள் அல்ல, கொள்ளுப் பேரன், அந்த கொள்ளுப் பேரனுக்கும் கொள்ளுப் பேரன் காலத்திலே கூட அது முடிவடையாது.

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1989 மே 3]

அதையும் நாம் மறந்து விடக்கூடாது. இப்போது அரசிற்கு வரக்கூடிய வருமானத்தை இழந்துவிடலாமா என்பதையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். என்னதான் நாம் முயற்சியை எடுத்தாலும், நம்முடைய அரசுடைமையாக்கப்பட்ட 'டாமின்' நிறுவனத்தின் மூலம் 36,000 ஏக்கராவையும் வெட்டி எடுக்க முடியாது. 10 ஆண்டுக் காலத்திலே 2,500 ஏக்கராவைத் தான் வெட்டி எடுத்து இருக்கிறோம். 36,000 ஏக்கராவிலும் வெட்டி எடுக்க முடியாது. அது மாத்திரமல்ல. இன்னொரு உண்மையை உங்களுக்குச் சொல்வேன். ஒரு கன மீட்டருக்கு—ஒரு தனியாருக்கு நாம் அதைக் கொடுத்தால் ஒரு கன மீட்டருக்கு அவர்கள் அரசாங்கத்திற்கு, கருப்புக் கல்லுக்குத் தரக்கூடிய கட்டணம் 400 ரூபாய். தொடர்புடைய பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கு ஒரு கன மீட்டருக்கு அவர்கள் தர வேண்டிய கட்டணம் 1,000 ரூபாய். சாம்பல் வண்ணப் பாறையாக இருந்தால் ஒரு கன மீட்டருக்கு அரசிற்கு அவர்கள் தரவேண்டிய கட்டணம் 200 ரூபாய். தொடர்புடைய பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கு தரவேண்டிய கட்டணம் 500 ரூபாய். இதன் மூலம் அரசிற்குக் குறைந்தது 10 முதல் 15 கோடி ரூபாய் வரை அதிக வருவாய் வரும். தொடர்புடைய பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு மொத்தத்தில் சுமார் 30 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு வருவாய் வரும்.

இதை இழக்கலாமா, தேசியமயக் கொள்கை என்கின்ற பெயரால் என்று தான் நான் கேட்க விரும்புகின்றேன். தேசிய மயக் கொள்கைக்கு விரோதமான கருத்து அல்ல இது. தேசிய மயக் கொள்கையை எது, எதிலே இன்றைக்கு நிறைவேற்ற முடியுமோ அவைகளில் நாம் நிறைவேற்றத் தயங்கமாட்டோம். அதே நேரத்தில் தேசியமயக் கொள்கையையும் கடைப்பிடித்து, படிப்படியாக அரசுடைமையாக்கப்பட்ட இடங்களில் அரசே இந்த விற்பனை நடத்தி ஏற்றுமதி செய்கின்ற ஒரு நிலை வளர்கிற வரையில் தற்காலிகமாக இதைத் தனியாருக்குத் தருவதன் மூலம் அரசிற்கு ஆண்டொன்றிற்கு சுமார் 15 கோடி ரூபாயும், பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு, தொடர்புடைய பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு எல்லாம் 30 கோடி ரூபாயும் கிடைக்கின்ற அந்த நிலையை இழந்து விடலாமா என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் தீவிரமாக அரசு பரிசீலித்து வருகிறது என்று குறிப்பிட்டேனே அல்லாமல், திடீர் முடிவு ஏன் எடுக்கவில்லை என்று 'திருநாவுக்கரசு அவர்கள்' கேட்டார்கள். அன்றைக்கே அவர்கள் வேறு ஒரு விவகாரத்திலே பேசும்போது, இன்னும் முடிவு எடுக்க வில்லை இந்த அரசு, இது கவர்னர் ஆட்சி எடுத்த முடிவு என்று அன்றைக்கே அவர்கள், தான் சொன்னது தவறு என்று திருத்திக் கொண்டு பேசினார்கள். நான் இன்றைக்கும் சொல்கிறேன். இந்தத் தனியார்களுக்குத் தருகிற நேரத்தில் என்னென்ன நிபந்தனைகளோடு தரலாம், கேட்டவர்களுக் கெல்லாம் தந்துவிடலாமா என்றெல்லாம் பார்க்கவேண்டுமே. சில உறுப்பினர்கள் இங்கே பேசும்போது சொன்னார்கள்.

1989 மே 3]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

நம்முடைய சொக்கர் அவர்கள் என்று கருதுகிறேன். சொக்கருடைய பேச்சில் நான் சொக்கியே போனேன். காரணம், அவருடைய பேச்சிலே முக்கால் பகுதி பாராட்டுரையாகவே இருந்ததை நான் எண்ணிப் பார்க்கிறேன். சில அறிவுரைகளையும் தந்தார். ஆராய்ந்து பார்க்கக்கூடிய சில செய்திகளையும் சொன்னார், அவர் சொன்னார். இதில் ஏன் தொழில் நிலையம் இருக்கிறதா, இல்லையா என்றெல்லாம் எதற்காகத் தரம் பிரித்துப் பார்க்க வேண்டும், எல்லோருக்கும் கொடுத்து விடலாம் என்று சொன்னார். அப்படி எல்லோருக்கும் கொடுப்பதால் தான் பல தீய விளைவுகள் ஏற்படும். எனவே தான் இவைகளை ஒழுங்காக வெட்டி எடுத்து ஏற்றுமதி செய்யக்கூடிய பொறுப்பானவர்களுக்கு, அந்த வசதி படைத்தவர்களுக்கு, அந்த வாய்ப்புப் படைத்தவர்களுக்கு, அந்தத் தொழிற்சாலையை இயக்கக்கூடியவர்களுக்குத் தரக் கூடிய அந்த நிலைமைகளை எல்லாம் ஆராய வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் உடனடியாக நாம் முடிவு எடுக்காமல் இதைப் பற்றி இன்றைக்கு ஆய்வு செய்து கொண்டு இருப்பதாக அரசின் சார்பிலே அறிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னொன்றையும் நான் இங்கே சொல்லியாக வேண்டும்.

இது அமைச்சர்களைப் பொறுத்த ஒன்றல்ல. அதனால் நம்முடைய முன்னாள் அமைச்சர்கள் யாரும் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை. ஆனால் சொல்ல வேண்டிய விஷயம் இது. நம்முடைய முன்னாள் முதலமைச்சர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களையே, அவரிடத்திலிருந்த செயலாளர்கள் எந்த அளவுக்கு அவர் உடல் நலம் இல்லாமல் இருந்தபோது அவர்களைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்பதற்காக நான் இதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

திருச்சியில் முதுவத்தூர் என்ற இடத்தில் நாள்தோறும் 20 டன் சிமென்ட் தயாரிக்கின்ற ஒரு சிறிய தொழிற்சாலையை சுமார் 24 இலட்சம் ரூபாய் மதிப்பீட்டில் 1967 இல் அரசு அமைத்தது. இந்தத் தொழிற்சாலை 1974 ஆம் ஆண்டில் மத்திய அரசின் சிமென்ட் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்திற்கு, சிமென்ட் ஆராய்ச்சி முறை நடத்த மத்திய அரசு ஆராய்ச்சி நிறுவனத்திற்கு வழங்கப்பட்டது. 1967-லே ஆரம்பிக்கப்பட்ட அந்த மினி சிமென்ட் தொழிற்சாலை, 20 டன் தயாரிக்கின்ற தொழிற்சாலை, மத்திய அரசினுடைய சிமென்ட் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்திற்கு வழங்கப்பட்டது. 1983 ஆம் ஆண்டில் அந்த நிறுவனம், அந்தத் தொழிற்சாலையை தமிழ்நாடு சிமென்ட் நிறுவனத்திடம் ஒப்படைத்து விட்டது. அதை நடத்த இயலாத காரணத்தால், தனியாருக்கு அதை விற்று விடலாம் என்று முடிவு எடுத்து, 1986 இல் அரசு ஒப்பந்தப் புள்ளிகள் கோரியது. அந்த ஒப்பந்தப் புள்ளிகள் 18—7—1986-க்குள் அரசிற்கு வந்து சேர வேண்டும் என்று அரசு அறிவித்தது. நான்கு பேர் ஒப்பந்தப் புள்ளிகளை அனுப்பினார்கள். யார் அந்த நான்கு

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1989 மே 8]

(பிற்பகல் 2-20)

பேர்? அ. கோபலரான், சென்னை, ஒப்பந்தப் புள்ளி 11.70 இலட்சம், எம்.எஸ். அப்துல் சலாம், சென்னை, ஒப்பந்தப் புள்ளி 37.51 லட்சம் ரூபாய்; கேதார்நாத் அகர்வால், அவுரா, ஒப்பந்தப் புள்ளி 44.44 லட்சம் ரூபாய்; என். பழனிச்சாமி, கோயம்புத்தூர் ஒப்பந்தப்புள்ளி 45 லட்சம் ரூபாய். விலை நிர்ணயம் செய்ய அமைக்கப்பட்ட நிபுணர் குழு குறைந்த பட்சம் 'அப்செட். பிரைஸ்' 43 லட்சம் ரூபாய்க்கு நிறுவனத்தை விற்கலாம் என்ற ஆலோசனையைக் கூறியிருந்தது. ஒப்பந்தப் புள்ளியிலிருந்த 4 நபர்களில் பழனிச்சாமி என்பவர் தான் 45 லட்சம் ரூபாய் தர முன்வந்தார். அதை ஏற்கலாம் என்று அப்போதைய நிதிச் செயலாளர் கோப்பில் கருத்துத் தெரிவிக்கிறார். அதை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு 29—8—1986-ல் தொழில் அமைச்சர் திரு. இராஜாராம் அவர்கள் கையெழுத்து இடுகிறார். பிறகு அடுத்த மாதம் 28—9—1986-ல் முதல்வருக்காக என்று நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் கையெழுத்து இடுகிறார்: அப்போது முதலமைச்சர் அவர்கள் இங்கே இல்லை. அமெரிக்காவில் இருக்கிறார். இரண்டாவது முறையாக சிகிச்சைக்காகச் சென்றதாக நனைவு. அமெரிக்காவில் இருக்கிறார். திரு. இராஜாராம் கையெழுத்து இட்ட பிறகு நாவலர்—29—8—1986-ல் இராஜாராம் கையெழுத்து இட—28—9—1986-ல் முதலமைச்சருக்காக என்று நாவலர் கையெழுத்து இடுகிறார். அப்போது எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் அமெரிக்காவில் இருக்கிறார். பிறகு 2 நாளில், இந்தக் கையெழுத்து இடப்பட்ட 2 நாளில் முதலமைச்சர் 30—9—86-ல் சென்னை திரும்பி விடுகிறார். திரும்பி வந்தவுடன் இந்தக் கோப்பை முதலமைச்சர் பார்க்க விரும்புகிறார் என்று அந்தத் துறையினுடைய செயலாளர் 6—10—1986-ல் எழுதுகிறார். உடனே முதலமைச்சர் அலுவலகத்திற்கு அந்த கோப்பு வருகிறது. உச்ச நீதிமன்றம் எழுதுகிறார். கோப்பு முதலமைச்சர் அலுவலகத்திற்கு வருகிறது. வந்தவுடன் அது முதலமைச்சருக்கு அனுப்பப்பட்டதா—இல்லை. 4½ மாதம் அலுவலகத்தில் இருக்கிறது. முதலமைச்சருக்கு காட்டப்பட்டதா? இல்லையா? தெரியாது. 4½ மாதம் இருக்கிறது. ஒப்பந்தப்புள்ளி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு அதிகமாக கேட்ட தொகை 45 லட்சம் ரூபாய்க்கு தரப்பட்டு அவருக்கு அந்த மினி தொழிற்சாலையைத் தந்து விடலாம் என்று முடிவான அந்த பைல், அந்தக் கோப்பு 4½ மாதங்களுக்கு மேலாக முதலமைச்சர் அறையிலே இருக்கிறது. அதை வரவைத்தது முதலமைச்சரின் செயலாளர் பரமசிவம் அவர்கள். ஒப்பந்தப்புள்ளியிலே அவர் எழுதுகிறார் ஒப்பந்தப்புள்ளி கோரப்பட்டு நீண்ட காலம் கடந்து விட்டபடியால்—ஒப்பந்தப்புள்ளி கோரப்பட்டு நீண்ட காலம் கடந்து விட்டதாம். கடந்ததா, கடக்க வைக்கப்பட்டதா? 4 மாத காலம் வைத்து இருந்தது யார்? இவர்கள் வைத்து விட்டு ஒப்பந்தப்புள்ளி கோரப்பட்டு நீண்ட காலம் கடந்து விட்டது

1989 மே 3]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

படியால் இந்தக் கோப்பில் மறு ஒப்பந்தப்புள்ளி பெற்று நடவடிக்கை எடுக்கலாம் என்று செயலாளர் பரமசிவம் எழுதுகிறார். அப்போதும் முதலமைச்சருக்குத் தெரிந்து இருக்க நியாயம் உண்டோ இல்லையோ எனக்குத் தெரியாது. 24—2—87-ல் அந்த கோப்பை திரும்ப அந்தத் துறைக்கு அனுப்புகிறார். அதாவது முதலமைச்சர் அப்படி விரும்புவதாகத் தெரிவித்து செயலாளர் எழுதி அந்தத்துறைக்கு அந்தக் கோப்பினை அந்த பைலை அனுப்புகிறார். மீண்டும் அந்த சிமின்ட் தொழிற்சாலையை அப்படியே போட்டு வைக்காமல் ஏற்கெனவே கொடுத்தபடி மத்திய அரசின் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்திற்குத் திரும்பவும் கொடுக்கலாம் என்று பரிந்துரை செய்யப்பட்டு 28-5-87 அன்று அந்தக் கோப்பு முதலமைச்சரின் ஆணையினைப் பெற அனுப்பப்படுகிறது. மே மாதம் 28 ஆம் தேதி அனுப்புகிறது. அந்தக் கோப்பு முதலமைச்சர் அலுவலகத்திலேயே டிசம்பர் மாதம் வரை, டிசம்பர் மாதம் முடிய இருந்து விட்டு அவருடைய மறைவுக்குப் பிறகு திரும்ப வருகிறது. அதற்குப் பிறகு குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியில் அந்தக் கோப்பு பரிசீலனைக்கு வந்தபோது மைய ஆராய்ச்சி நிறுவனம் அந்த சிமின்ட் தொழிற்சாலையை ஏற்று நடத்த இயலாது என்று கூறிவிட்ட காரணத்தால் மீண்டும் டெண்டர் விடப்படுகிறது. அப்படி டெண்டர் விடும்போது 5 பேரிடமிருந்து ஆபர் வருகிறது. அதிலே மிக அதிகமாகக் கிடைத்தது 34 லட்சம் ரூபாய் அதிக டெண்டர். முதலிலே கேட்டது 45 லட்சம் ரூபாய். அதற்கு தரப்படவில்லை. இப்போது அதிகமான டெண்டர் 34 லட்சம் ரூபாய்க்கு ஹதராபாத்தைச் சேர்ந்த பியானியர் இன்ஜினியரிங் சிண்டிகேட் நிறுவனம் 30-12-88-ல் 34 லட்சம் ரூபாய்க்கு அதை வாங்கிக் கொள்கிறது. 45 லட்சம் ரூபாய்க்குக் கொடுக்க மறுத்து காலம் தாழ்த்தி கோப்புகள் பந்தாடப்பட்டு அதிலே ஆணையே பிறப்பிக்காமல் இருந்ததன் விளைவாக இந்தத் தொழிற்சாலையை விற்றதிலே 11 லட்சம் ரூபாய் நஷ்டம் ஏற்பட்டது. ஏன்? என்ன காரணம்? எந்தக் காரணமும் இல்லை. முதலில் 45 லட்சம் ரூபாய்க்குக் கேட்டவர் நம்முடைய பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்த நண்பர் பொங்கலூர் பழனிச்சாமி, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினைச் சேர்ந்தவர். இந்த ஒரே ஒரு காரணம் தான். இந்த ஒரு காரணத்திற்காக 11 லட்சம் ரூபாயை இந்த அரசு இழந்தது. அந்தக் காழ்ப்புணர்வோடு முதலமைச்சர் அவர்களுடைய செயலாளர் செயல்பட்டு இருக்கிறார். முதலமைச்சருக்கே தெரியாமல்; இதைத்தான் முன்பு, திருநாவுக்கரசு அவர்கள் கேட்டார்கள், வந்தவுடனே இப்படி அதிகாரிகளையெல்லாம் மாற்றி விட்டீர்களே என்று. இப்படி முதலமைச்சரைக் காட்டிக் கொடுத்த அதிகாரியை நான் மாற்றாமல் இருக்க முடியுமா என்று இப்போது நான் நண்பர் திருநாவுக்கரசு அவர்களைக் கேட்க விரும்புகிறேன். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி) போகட்டும், என்ன செய்யப் போகிறோம். நடந்தவைகளைச் சொல்லிவிட்டோம். என்ன நடக்கப்போகிறது என்பவைகளை அறிவிக்க வேண்டாமா. அந்தக் கட்டத்திற்கு வருகிறேன்.

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1989 மே 3]

236 கோடி ரூபாய்க்கான தொழிற்சாலைகள் இப்போது ஆரம்பிக்கப்பட்டு முடிவு அடையாமல் அல்லது அரைகுறை நிலையிலே இருக்கிற தொழிற்சாலைகளைப்பற்றிய விவரங்களை இங்கே எடுத்து வைக்க விரும்புகிறேன்.

'டிட்கோ' நிறுவனத்திற்குக் கிடைத்த உரிமங்களை அடிப்படையாக வைத்து கடந்த காலத்திலே பல்வேறு தொழில் வளர்ச்சிக்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அவற்றில் சில தொழில்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துகிற முறையில் வேகமும் விறுவிறுப்பும் இல்லை என்று உணர்ந்து இந்த அரசு குறிப்பிட்ட காலத்தில் அந்தத் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக பல முயற்சிகளை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

முதலாவதாக, மத்திய அரசும் மாநில அரசும் முதல் முறையாக கூட்டு முயற்சியில், ஜெல்லி ஃபீல்ட் கேபிள்ஸ் தொழிற்சாலை—தொலைபேசிக் கம்பி மற்றும் வடம் மற்றும் தொலைபேசிக்கு வேண்டிய சில உபகரணங்களை உற்பத்தி செய்கிற ஒரு தொழிற்சாலையை 22 கோடி ரூபாய் மூலதனத்திலே வடஆற்காடு மாவட்டத்திலேயுள்ள அரக்கோணத்தில் நிறுவ உள்ளது. இவற்றுக்குத் தேவையான நிலத்தை மாநில அரசு இந்தத் தொழில் நிறுவனத்திற்கு வழங்கியுள்ளது. மொத்த மூலதனத்தில், மாநில அரசு 25 சதவீதத்தையும் மத்திய அரசு 26 சதவீதத்தையும் கொடுத்து புதிய தொழில் நிறுவனத்தை நிறுவுகிறது. இதற்கான வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு விட்டன. விரைவாக இதை முடிப்பதற்கு அரசு முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வருகிறது.

(2) இத்தாலி நாட்டின் தொழில் நுணுக்கத்தைக்கொண்டு பெட்ரோ-கெமிக்கல்ஸ் மற்றும் பிளாஸ்டிக் தொழிற்சாலை.

'டிட்கோ' நிறுவனமும் யூ-பி பெட்ரோவும் சேர்ந்து கூட்டுத் துறையில் மணலியில் 71 கோடி ரூபாய் மூலதனத்தில் பெட்ரோ-கெமிக்கல்ஸ் தொழிற்சாலையை நிறுவி வேலைகள் நடந்து வருகின்றன.

(3) 'டைனாவிஷன்' என்ற நிறுவனம் கழகம் ஆட்சியில் இருக்கும்போது 1972-ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இது தொலைக்காட்சிப் பெட்டிகளை 1975-ல் உற்பத்தி செய்ய ஆரம்பித்தது. அதற்குப் பிறகு இந்நிறுவனம் விரிவாக்கப்படாமலே இருந்தது. எந்தவிதமான நவீன முயற்சிகளையும் மேற்கொள்ளாமலே இருந்தது. ஆகவே தொலைக்காட்சிப் பெட்டிகள் உற்பத்தியில் சில நவீன சாதனங்களையும் முறைகளையும் கையாளும்படி 'டிட்கோ' நிறுவனம் அவர்களுக்கு ஆலோசனை கூறியது. இந்த நிறுவனம் அமெரிக்காவிலேயுள்ள தொழில் நுணுக்கத்தைக் கொண்டு கும்மி உபபுண்டிக்கு அருகில் 40 கோடி ரூபாய் மூலதனத்

1989 மே 3]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

தில் 'டிட்கோ' நிறுவனத்தோடு கூட்டு சேர்த்து கூட்டுத்துறையில் 'டையனோ லாம்ப்ஸ்' என்ற மின் விளக்குகள் தயாரிக்கும் தொழிலில் ஈடுபடுகிறது. இதற்கு அரசு தரவேண்டிய மூலதனத் தொகையை இப்போது தந்துள்ளது. இந்தத் தொழிற்சாலை மின்சார விளக்கு உற்பத்தியில் ஒரு நவீன முறையைக் கையாளக் கூடிய தொழிற்சாலை என்று கூறலாம். இந்த மின் விளக்குக்கு மின்சாரத் தேவை குறைவதோடு விளக்குகளும் சற்று அதிகமான ஒளி தரும்.

நான்காவதாக, ஸ்பெயின் நாட்டு தொழில் நுண்ணறிவைக் கொண்டு 'மார்ட்டர் பிளாஸ்' தயாரிக்கும் தொழிற்சாலையை கும்மிடிப்பூண்டிக்கு அருகில் 4½ கோடி ரூபாய் மூலதனத்தில் 'டிட்கோ' நிறுவனமும் ஒரு தனியார் நிறுவனமும் சேர்ந்து கூட்டுத் துறையில் நிறுவும்.

பலமாடிக் கட்டிடங்கள் பெருகி வரும் இந்நாளில் மழை மற்றும் புயல் காரணமாக கட்டிடங்களில் நீர் தேங்கி கட்டிடங் களைச் சேதப்படுத்தாமல் அம்மாதிரிக் கட்டிடங்களின் மேல்தளத்திலே நீர்க் கசிவு ஏற்படாதவாறு அவற்றைத் தடுக்க 'மார்ட்டர் பிளாஸ்' என்ற ஒருவிதப் பொருளை உபயோகிக்கும் முறை வெளிநாடுகளிலே இப்போது இருந்து வருகிறது. அத்தகைய பொருளைத் தயாரிக்கும் தொழில் நுண்ணறிவை ஸ்பெயின் நாட்டிலிருந்து பெற்று இப் பொருளைத் தயாரிக்கும் ஒரு தொழிற்சாலையை கும்மிடிப் பூண்டிக்கு அருகிலே 4½ கோடி ரூபாய் மூலதனத்திலே 'டிட்கோ' நிறுவனமும் தனியார் நிறுவனமும் சேர்ந்து கூட்டுத் துறையிலே ஆரம்பிப்பதற்கு முயற்சிகள் நடைபெற்று வரு கின்றன. விரைவிலே இத்தொழிற்சாலை நிறுவப்பட்டு உற் பத்தியைத் தொடங்க வழிவகைகள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

(5) ஃபிரென்ச் நாட்டுத் தொழில் நுண்ணறிவைக் கொண்டு தர்மபுரி மாவட்டத்திலுள்ள ஒரூரில் 5½ கோடி ரூபாய் மூலதனத் தில் நிறுவப்பட்டுள்ள 'டைட்டான்' கடிகாரத் தொழிற்சாலை.

'டிட்கோ' நிறுவனமும் 'டாட்டா' நிறுவனமும் இணைந்து கூட்டுத் துறையில் கடிகாரம் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை. இந்தியாவின் மொத்தத் தேவையில் 52 சதவீதம் கடிகாரங்களை இத்தொழிற்சாலை பூர்த்தி செய்கிறது. இத்தொழிற்சாலை தயாரிக்கும் 'குலார்ட்ஸ்' கடிகாரங்கள் தான் இந்தியாவிலேயே அதிகமாக விற்பனையாகின்றன. இத்தொழில் நிறுவனம் கடிகாரங்களுக்குத் தேவையான 'கேஸ்'-களை, கூடுகளை, உரிமம் பெற்று வெளிநாடுகளிலேயிருந்து இறக்குமதி செய்து வந்தது. இப்போது அந்தக் 'கேஸ்'-களையும் இங்கேயே

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1989 மே 3]

தயாரிப்பதற்கு அனுமதியைப் பெற்றிருப்பதால் இந்த ஆண்டு 30 கோடி ரூபாய் மூலதனத்தில் இந்தக் 'கேஸ்' தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை பூர்த்தி செய்யப்பட்டு உற்பத்தியைத் தொடங்கும்.

(6) சோயா பீன்ஸ் எண்ணெய் உற்பத்தித் தொழிற்சாலை. சோயா பீன்ஸ் என்ற 'புரதச் சத்து' நிறைந்த விதைகளைப் பயிர் செய்து அதிலிருந்து சோயா எண்ணெய் தயாரிக்கிற தொழிற்சாலையை கூட்டுத் துறை 'டிட்கோ'-வும் 'சக்தி நிறுவனமும்' இணைந்து 27 கோடி ரூபாய் மூலதனத்திலே பொள்ளாச்சிக்கு அருகில் நிறுவி உள்ளன. ஆண்டு ஒன்றுக்கு இதற்குத் தேவையான 90 ஆயிரம் டன் சோயா விதைகள் இந்த மாதிலத்திலே உற்பத்தி செய்யப்படவேண்டுமென்று முடிவு செய்யப்பட்டு அந்த இலக்கினை நோக்கி இத்தொழிற்சாலை முன்னேறிக்கொண்டிருக்கிறது.

(பிற்பகல் 2-30)

(7) செங்கை—அண்ணா மாவட்டம், மதுராந்தகத்தில் 17 கோடி ரூபாய் மூலதனத்தில் 'ரெலையன்ஸ் சிராமிக்ஸ்' தொழிற்சாலை 'டிட்கோ' நிறுவனமும் 'ஸ்டீல் ரூபிங்' என்ற நிறுவனமும் சேர்ந்து கூட்டுத் துறையில் 17 கோடி ரூபாய் மூலதனத்தில் மெருகூட்டப்பட்ட தரை மற்றும் சுவர் ஓடுகள் தயாரிக்கும் 'ரெலையன்ஸ் சிராமிக்ஸ்' தொழிற்சாலை நிறுவப்பட இருக்கிறது.

(8) வடாற்காடு மாவட்டத்தில் வேலூரிலிருந்து வாணியம் பாடிக்குச் செல்லுகின்ற வழியில் தோல் பதனிடும் தொழிற்சாலை, தோல் பொருள்களைப் பதனிடும் அவற்றிலிருந்து பல்வகையான பொருள்களைச் செய்வதற்காக கூட்டுத் துறையில் 1.6 கோடி ரூபாய் மூலதனத்தில் ஒரு தொழிற்சாலை தொடங்கப்பட்டு, இப்போது பூர்த்தியாகின்ற நிலையில் உள்ளது. இந்தத் தொழிற்சாலை தன் உற்பத்தியை இந்த ஆண்டே தொடங்க அரசு வழிவகைகளைச் செய்யும்.

இந்த 8 தொழிற்சாலைகள் மட்டுமல்லாமல் ஏற்கெனவே 'டிட்கோ' நிறுவனம் கூட்டுத் துறையில் எடுத்துக்கொண்ட இரண்டு தொழிற்சாலைகளினுடைய உற்பத்தித் திறனைப் பெருக்கவும் அந்தத் தொழில் நிறுவனங்களுடைய உற்பத்தி சதவீதத்தை மாற்றவும் அரசு முடிவு செய்துள்ளது.

(9) தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் கடலூரில் 19 கோடி ரூபாய் மூலதனத்தில் செயற்கை இனிப்பு தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை கல்கத்தாவைச் சேர்ந்த 'உஸ்தாதே' என்ற நிறுவனத்தோடு டிட்கோ நிறுவனமும் சேர்ந்து கூட்டுத் துறையில் நிறுவி

1989 மே 3]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

இருக்கும் 'பையோ-டெக்' என்ற நிறுவனமும் மரவள்ளிக் கிழங்கி லிருந்து கிடைக்கும் ஸ்டார்ச்சை அடிப்படையாகக் கொண்டு செயற்கை இனிப்புப் பொருள் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை இது. இது ஒரு புது முயற்சி.

(10) ஓசூருக்குப் பக்கத்தில் தேன்கனிக்கோட்டையில் 6.14 கோடி ரூபாய் முதலீட்டில் கூட்டுத் துறையில் நிறுவப்பட்ட சங்கம் அலுமினியத் தொழிற்சாலை. இப்போது இதன் மூல தனம் 10.35 கோடி ரூபாயாக உயர்த்தப்பட்டுள்ளது. அதன் உற்பத்தியும் 4,000 மெட்ரிக் டன்னிலிருந்து 7,000 மெட்ரிக் டன்னாக உயர்த்தப்பட்டுள்ளது. அலுமினியம் தகடுகள், பட் டைகள் ஆகியவற்றை இது உற்பத்தி செய்து வருகிறது. இந்த உற்பத்தியையும் துரிதப்படுத்த நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

மேற்கூறிய 10 தொழில் நிறுவனங்களுக்கும் உரிய மொத்த மூலதனம் 236.8 கோடி ரூபாய் ஆகும்.

அடுத்து, மத்திய அரசால் நிறுவப்பட்ட எண்ணெய் சுத்தி கரிப்பு ஆலை தன்னுடைய பணிகளை இப்போது செய்து வரு கின்றது. சுமார் ஆயிரம் கோடி ரூபாய் முதலீட்டில் நாப்தா கிராக்கர் திட்டத்தை நிறைவேற்ற ஆர்.ஜி.பி. என்டர்பிரைஸ் நிறுவனம் முயற்சிகளை எடுத்து வருகிறது. அதற்கு வேண்டிய நாப்தா பெருமளவில் இந்தியாவில் கிடைக்காத காரணத்தால் நமக்குத் தேவையான முழு அளவையும் வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யவேண்டியிருக்கிறது. அந்த இறக்குமதியைக் கொண்டு இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றி, நூறு சதவீதம் ஏற்றுமதி சார்புடையதாக அமைக்க வேண்டுமென்பது இந்த நிறுவனத்தின் செயல்பாட்டு திட்டங்கள். அதற்கான பேச்சுவார்த்தைகளை அந்த நிறுவனம் தமிழக அரசோடு அண்மையிலே நடத்தி முடித்திருக்கிறது என்பதை மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன் (மேசையைத் தட்டும் ஒலி). அதற்கு வேண்டிய அனுமதியை மத்திய அரசு கொடுத்தவுடன் இந்தத் திட்டத்தை தமிழ்நாட்டில் நிறுவத் தேவையான வழிவகைகளை நம்முடைய அரசு செய்துகொடுக்கும்.

ஏனென்றால் இத்தகைய பெரும் தொழில், அதுவும் பெட் ரோ கெமிக்கல் தொழில் அமைவதால் அதனைச் சார்ந்த பல் வேறு தொழில்கள் வளர வாய்ப்பு உள்ளது. இதனால் மாநிலத்தின் பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கும், வேலை வாய்ப்புக்கும் வழிவகுக்கும் என்பதால் அரசு இதிலே முழுக் கவனம் செலுத்தி வருகின்றது.

அடுத்து தொழில் மையங்கள், ஏதோ நிதிநிலை அறிக்கை யிலே சொன்னார்கள், ஒன்றையும் காணாமே என்று நம் முடைய திருநாவுக்கரசு அவர்கள் மெத்த வருத்தப்பட்டார்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1989 மே 3]

கள். மத்திய அரசு அண்மையிலே அறிவித்துள்ள தொழில் மையங்கள் அமைத்திடும் பொறுப்பு சிப்காட் நிறுவனத்திடத்திலே தரப்பட்டுள்ளது. தமிழ்நாட்டிற்கு 3 இடங்கள் மைய அரசால் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. தொழில் மையங்களுடைய நோக்கம் என்னவென்றால் பிற்பட்ட பகுதிகளிலே தொழில் வளம், அதைப்போல முன்னேற்றத்தை ஊக்குவிப்பது ஆகியவைகளாகும். அதற்கு அடிப்படையாக இருப்பது, ஒரு பகுதியில் மலிந்திருக்கும் வறுமை, வேலைவாய்ப்பு இல்லாமை, குறைந்த வசதியுள்ள வாழ்க்கைத் தரம் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் இந்தத் தொழில் பேட்டைகளை அமைக்க முடியும் என்ற நிலை இருக்கிறது.

ஏற்கெனவே ஹோசூர், இராணிப்பேட்டை, மானாமதுரை போன்ற இடங்களில் இந்தத் தொழில் பேட்டைகள் இருந்த போதிலும் கூட, மத்திய அரசு நீங்கள் 6 இடங்களை எங்களுக்கு எழுதுங்கள்; அதில் நாங்கள் 3 இடங்களைத் தேர்வு செய்து அனுப்புகிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கூட கேட்டார்கள், 25 கோடி ரூபாயை வைத்துக்கொண்டு 3 இடமாவது 6 இடமாவது? ஒரு இடத்திற்கு 30 கோடி ரூபாய் தேவை என்று கேட்டார்கள். கேள்வி சரியானதுதான். ஆனால் மைய அரசு அதற்குரிய தொகையைத் தருகின்ற காரணத்தால் நம்முடைய 25 கோடி ரூபாய் அதற்காகச் செலவழிக்கப்படுகிற தொகை அல்ல என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இருந்தாலும் கூட 6 இடங்கள் குறித்து நாம் மத்திய அரசுக்குச் சிபாரிசு செய்கிறோம். ஒன்று மயிலாடுதுறை, தரங்கம்பாடிக்கு அருகே, பூம்புகாருக்கு அருகே உள்ள இடம். பெரியார் மாவட்டத்தில் ஈரோட்டில் அதற்கடுத்த புறநகர் பகுதியிலே உள்ள இடம்; திருநெல்வேலியிலே புறநகர் பகுதியிலே உள்ள இடம்; மதுரை மாவட்டத்தில் திருமங்கலத்திற்கும், விருதுநகருக்கும் இடைப்பட்ட பகுதியில்; திருச்சி மாவட்டத்தில் ஜெயங்கொண்டத்திற்கும், அரியலூருக்கும் அருகில்; சேலம் மாவட்டத்தில் ஓமலூர்; ஒரு மையம் ஏற்படுத்துவதற்கு 25 கோடி முதல் 30 கோடி ரூபாய் வரையில் செலவாகும். இந்த 6 மையங்களையும் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று மத்திய அரசை வலியுறுத்துவோம். அவர்கள் மூன்றுதான் தர முடியும் என்று சொல்லி விடுவார்களேயானால் அதை ஏற்றுக் கொண்டு மீதம் உள்ள 3 மையங்களை அமைக்கிற முயற்சியிலே மாநில அரசு ஈடுபடும் என்பதையும் நான் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன் (மேசையைத் தட்டும் ஒலி).

நான் முதலிலேயே குறிப்பிட்டது போல் தமிழ்நாட்டில் பொதுவாகக் காவிரி தீரத்தில், தஞ்சை, தென்னாற்காடு பகுதியில் எண்ணெய் மற்றும் எரிவாயு கிடைக்கிற சாத்தியக் கூறுகள் மிக அதிகமாகியுள்ளது. இதை மூலப் பொருளாகக் கொண்டு

1989 மே 3]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

ஆண்டு ஒன்றுக்கு 5 இலட்சம் டன் எண்ணெய் சுத்திகரிப்பு ஆலை நிறுவ ஒரு செயல் திட்டத்தை உருவாக்கி மத்திய அரசின் பரிசீலனைக்காக அனுப்பி இருக்கிறோம். இந்த எண்ணெய் சுத்திகரிப்பு ஆலை நன்னிலத்திற்கு அருகே பனங்குடி என்ற இடத்தில் அனேகமாக நிறுவப்படக் கூடும். இந்த எண்ணெய் சுத்திகரிப்பு ஆலையால் தஞ்சை, தென்னாற்காடு மாவட்டங்களில் தொழில் வளர்ச்சிக்கு ஒரு உகந்த சூழ்நிலை ஏற்படும்.

அடுத்து சர்க்கரை ஆலைத் தொழில் பற்றி இங்கே பலரும் பேசி இருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் தற்போதுள்ள சர்க்கரை ஆலைகளின் மொத்த எண்ணிக்கை 27. கூட்டுறவுத் துறையிலே உள்ள ஆலைகள் 12. பொதுத் துறையிலே உள்ள ஆலைகள் 3. தனியார் துறையிலே உள்ள ஆலைகள் 12. கடந்த ஆண்டு மத்திய அரசு அனுமதி வழங்கிய புதிய ஆலைகள் 9. அவற்றில் கூட்டுறவுத் துறை ஆலைகள் 4. தனியார் துறை ஆலைகள் 5. தனியார் துறை எல்லாம் ஆரம்பித்து விட்டார்கள். கூட்டுறவுத் துறையிலேதான் இன்னும் ஆரம்பிக்கவில்லை என்று திரு. திருநாவுக்கரசு அவர்கள் சொன்னார்கள். தனியார் துறையிலே கூட தஞ்சை மாவட்டத்தில் வழங்கப்பட்ட ஆலையைப் பொறுத்தவரையில் இன்னும் எந்தவிதமான ஆரம்ப வேலைகளும் நடக்கவில்லை என்பது எதிர்க்கட்சியினுடைய துணைத் தலைவர் அவர்களுக்கு மிக நன்றாகத் தெரியும் என்று நான் நம்புகிறேன். கூட்டுறவுத் துறை ஆலைகள் செய்யாது, சிதம்பரம் ஆகிய இடங்களில் வேலைகளைத் தொடங்குவதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுவிட்டன. செய்யாறு கூட்டுறவு ஆலை வரும்போது, போளூருக்கும் ஆலை வேண்டும் என்ற குரலை அந்த வட்டாரத்தில் உள்ளவர்கள் எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அத்தனை பேருடைய குரல் எதிரொலியாக நம்முடைய திரு. லத்தீப் அவர்கள் இங்கே போளூர் சர்க்கரை ஆலை வேண்டும் என்று கேட்டார்கள். நல்ல வேளையாக சேப்பாக்கத்திற்குக் கேட்காமல் அவர்கள் போளூருக்கு வேண்டும் என்ற கேட்ட வரையில் திருப்தி. இந்த ஆண்டு உள்ள நிதி நிலைமையிலே அது இயலாது. எதிர்காலத்தில் போளூருக்கும் சர்க்கரை ஆலை வரும் என்ற திட்டிப்பான செய்தியை நான் திரு. லத்தீப் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தர்மபுரி மாவட்டத்திலேயும், புதுக்கோட்டை மாவட்டத்திலேயும் இரண்டு இடங்களில் சர்க்கரை ஆலைகள் துவங்கும் வேலைகள் இந்த ஆண்டு தொடங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

தர்மபுரியில் எங்கே துவக்குவது என்பதில் இரண்டு எம்.எல்.ஏ.க்களுக்கு இடையே பெரிய போட்டா போட்டி நடைபெற்றது. எனவே அந்த இரண்டு எம்.எல்.ஏ.க்களுக்கும் நடு இடமாகப் பார்த்து அருர் தாலுக்காவில் கோபாலபுரம் என்ற ஊரில் — ரொம்ப விசேஷமான இடம் என்று கருதி அந்த இடத்தில் — சர்க்கரை ஆலை அமைக்கப்படும், அந்தக் கோபாலபுரம்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1989 மே]

அருர் தொகுதியிலே உள்ளது. மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி எம்.எல்.ஏ. தொகுதியிலே உள்ளது. ஆனால் அதற்கான கரும்பு விவசாயிகள் எல்லாம் மொரப்பூர் தொகுதியில் அதாவது தி.மு.க. உறுப்பினருடைய தொகுதியிலே உள்ளனர். புதுக் கோட்டை மாவட்டத்தில் அறந்தாங்கியிலே நிறுவுவதாக இருக்கிறது. பார்க்கலாம்.

திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அரசுத் துறையிலேயும், கூட்டுறவுத் துறையிலேயும் 4 தொழிற்சாலைகளுக்கு உரிமம் பெற்று இரண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அதில் ஒன்றின் இடத்தை மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கூறிவிட்டார்கள். புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் அறந்தாங்கியில் நாகுடி என்ற இடத்தில் கூட்டுறவுச் சர்க்கரை ஆலையை நிறுவ வேண்டும் என்று இடம் எல்லாம் தேர்வு செய்து முடிந்து விட்டது. ஆனால் இப்போது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னதைப் பார்த்தால் அந்தத் தொகுதி எம்.எல்.ஏ. என்ற முறையில் கவலையாக இருக்கிறது. நாகுடியிலே ஆரம்பித்தால் பக்கத்திலே இருக்கிற பட்டுக்கோட்டை பேராலூரணியிலே இருந்து கரும்பு வருவதற்கு வசதியாக இருக்கும். அந்தப் பகுதி சி.எம்.பி. ஏரியா. அறந்தாங்கியில் ஒரு பகுதியில் காவிரித் தண்ணீர் கிடைக்கிற வசதி இருக்கிறது. அதுபோல் பேராலூரணி, பட்டுக்கோட்டை பகுதிகளிலும் கிடைக்கின்ற காரணத்தால் அதுதான் பொருத்தமான இடம். எனவே அதை மாற்றாமல் அங்கேயே அமைக்க மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் அறிவிக்க வேண்டும். அதனை அரசியல் ரீதியாக இப்போது வேறு பகுதிக்கு மாற்ற முயற்சி நடக்கிறது. அதனை உறுதிபடுத்துகிற வகையில் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களும் பார்க்கலாம் என்று சொல்கிறபோது எங்கே அந்தத் தொகுதியை விட்டுப் போய்விடுமோ என்று கவலையாக இருக்கிறது. லைசன்ஸ் நாகுடிக்குத்தான் கிடைத்திருக்கிறது. எனவே அங்கேயே ஏற்படுத்த மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் அறிவிக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, என்றைக்கும் எனக்கு குறுகிய நோக்கம் இருந்ததில்லை என்பது திரு. திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். பிரச்சினை என்னவென்றால் அங்கே தண்ணீர் வசதி இல்லை என்று அதிகாரிகள் சொல்கிறார்கள். இருந்தாலும் நானே நேரில் வந்து அந்த இடத்தைப் பார்த்து அந்த ஆலை அமைக்க முடியுமா என்று பார்க்கிறேன். எம்.எல்.ஏ. என்ற முறையில் அவர்கள் கூட வருவார்களோ, அனுமதி கிடைக்குமோ இல்லையோ என்பது எனக்குத் தெரியாது. (சிரிப்பு).

1989 மே 3] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

பாவமாக இருக்கிறது எனக்கு. சர்க்கரை ஆலைகளைக் குறித்த இந்த ஆட்சியினுடைய கொள்கை.
(பிற்பகல் 2-40)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இங்கு குறிப்பிட்டது, ரொம்பப் பேர் சாப்பிடாமல் இருக்கின்றார்கள் என்று தான். (சிரிப்பு).

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அந்த சர்க்கரை ஆலைகளைக் குறித்த இந்த ஆட்சியினுடைய கொள்கை, பொதுத் துறையிலே, கூட்டுறவுத் துறையிலே அமைந்திடவேண்டும் என்பதுதான் இந்த அரசினுடைய கொள்கையாக இருந்து வருகிறது. எனவே எல்லா உறுப்பினர்களும் இங்கே எடுத்துக் காட்டியிருப்பதைப் போல, கொள்கை விளக்கக் குறிப்பிலே எடுத்துச் சொல்லியிருப்பதைப்போல, வருங்காலத்தில் நிறுவப்படும் சர்க்கரை ஆலைகள் எல்லாம் கூட்டுறவுத் துறையிலேதான் அமையும் என்பதை இங்கே நான் திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

சர்க்கரை ஆலைகளுடைய மிகப் பெரிய பிரச்சினையாக இருப்பது மாசுக்கட்டுப்பாடு. அதாவது பொல்லாஷன் கண்ட்ரோல். அதைப் பற்றிக் கூட சொன்னார்கள். தோல் தொழிற்சாலை பற்றிக்கூட சொன்னார்கள். அந்த மாசுகளையும் அது போல கழிவு நீரால் ஏற்படக்கூடிய உபாதைகளையும் அகற்ற வேண்டும் என்று பல லட்சம் ரூபாய்கள் செலவிலே அரசு திட்டங்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கின்றது. வெகு விரைவிலே இந்த ஆண்டே கூட, அந்தத் திட்டங்கள் மிக முனைப்பாக செயல்படுத்தப்படும் என்பதையும் நான் இந்த அவைக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இறுதியாக ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியை இந்த அவைக்கு நான் சொல்லியாக வேண்டும். வட சென்னையில் அனல் மின் நிலையம் ஒன்று அமைக்கின்ற திட்டத்தை ஏற்கெனவே இருந்த அரசு தொடங்கியது. அந்தத் திட்டத்தின்படி முதல் கட்டத்தில் 210 மெகாவாட் கொண்ட 3 அலகுகள், இரண்டாவது கட்டத்தில் 210 மெகாவாட் கொண்ட 2 அலகுகள், மூன்றாவது கட்டத்தில் 500 மெகாவாட் கொண்ட 2 அலகுகள், ஆகமொத்தம் 2,050 மெகாவாட் திறன் கொண்ட அனல் மின் நிலையம் அமைக்கத் திட்டங்கள் இடப்பட்டுள்ளன. முதல் கட்ட மின் நிலையத் திட்டத்திற்கு மைய மின் அதிகார மன்றம் மார்ச் 1984-லிலும், மைய திட்டக்குழு ஏப்ரல் 1987-லும் அனுமதி தந்துவிட்டன. இதற்கு 547 கோடி ரூபாய் செலவாகும் என்று 1984ஆம் ஆண்டிலே கணக்கிடப்பட்டது. இப்போது திருத்திய மதிப்பீடு இவ்வளவு நாள் ஆன காரணத்தினாலே 721 கோடி ரூபாய் ஆகிறது. தாமதத்தால் ஏற்பட்ட திருத்திய மதிப்பீடு

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1989 மே 3]

இது. 541 கோடி ரூபாய் என்பது 721 கோடி ரூபாயாக தாமதத்தால், திருத்திய மதிப்பீடாக ஆகியிருக்கிறது. இத் திட்டத்தின் முதல் இரண்டு ஆலைகளுக்கு 150 மில்லியன் டாலர் நிதி உதவி அளிக்க, அதாவது இந்திய நாணயத்தின்படி 225 கோடி ரூபாய் நிதி உதவி அளிக்க ஆசிய வளர்ச்சி வங்கி முன் வந்துள்ளது. அவர்கள் முன்வந்து விட்ட காரணத்தினாலே நாம் அந்தக் காலத்திலிருந்து இப்போதும் வட்டி செலுத்திக் கொண்டு இருக்கிறோம். அவர்கள் முன்வந்த காலத்திலிருந்து வட்டி செலுத்த வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலைமை மாநில அரசுக்கு ஏற்பட்டது. இந்தத் திட்டத்திற்கு செங்கை - அண்ணா மாவட்டத்தில் எண்ணூர், புழுதிவாக்கம் கிராமங்களில் 2171 ஏக்கர் நிலம் கையகப்படுத்தும் பணி 1986-ல் தொடங்கப்பட்டது. ஆனால் வி. ஜி. பன்னீர்தாஸ் நிறுவனத்திற்குச் சொந்தமான சுமார் ஆயிரம் ஏக்கர் நிலமும், கிருஸ்தவ நகர் சங்கத்துக்குச் சொந்தமான 117 ஏக்கர் நிலமும் அங்கே இருக்கிறது. அவர்கள் வட்டாரத்திலே அந்த நிலம் ஆர்ஜிதம் செய்யப்படுவதை எதிர்த்து உயர்நீதிமன்றத்திலே வழக்குத் தொடர்ந்தார்கள். அந்த வழக்கு தள்ளப்பட்டது. அவர்கள் உச்ச நீதிமன்றம் சென்றார்கள். கடந்த இரண்டு ஆண்டுக்காலமாக அந்த வழக்கும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. எந்த முடிவும் ஏற்படவில்லை. இப்போது இந்த ஆட்சி பொறுப்பேற்றவுடன் அவர்களுடன் கலந்து பேசப்பட்டது. அவர்கள் ஒரேயடியாக மறுத்துவிட்டார்கள். அங்கே 'ஒண்டர் லேண்ட்' ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அவர்களுடைய அண்ணா வினுடைய கனவு, ஒண்டர் லேண்ட் ஏற்படுத்துவது. ஆகவே தரமுடியாது என்று சொன்னார்கள். நான் சொன்னேன். உங்களுடைய அண்ணன் கனவு 'ஒண்டர் லேண்ட்'. எங்களுடைய அண்ணாவின் கனவு என்ன தெரியுமா? தமிழ்நாட்டிலுள்ள மக்களை வாழவைப்பது. அதற்கு மின்சாரம் தேவை என்று நான், 'வலியுறுத்தி, வலியுறுத்தி, வலியுறுத்தி' நம்முடைய குமரி அனந்தன், நமது இலக்கியச் செல்வர், அடிக்கடி சொல்வார்கள், மூன்று முறைகள் சொல்வார்கள். ஒவ்வொரு 'வலியுறுத்தி' என்பதிலும் சில பொருள்கள் அடங்கியிருக்கிறது. அதை வெளியிலே சொல்ல விரும்பவில்லை. எனவே, 'வலியுறுத்தி, வலியுறுத்தி, வலியுறுத்திக்' கேட்டுக்கொண்டதன் பேரில், கேட்டுக் கொண்டதன் பேரில், கேட்டுக்கொண்டதன் பேரில் (சிரிப்பு) இப்போது அவர்கள் உச்ச நீதி மன்றத்திலே யிருந்து வழக்கை வாபஸ் பெற்றுக்கொண்டு விட்டார்கள். எனவே இந்த இடத்திலே ஜூன் முதல் வாரத்திலேயே இந்தத் திட்டப் பணிகள் தொடங்கும் என்பதை மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு நான் உங்கள் அனைவருக்கும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இவ்வளவு அறிவிப்புகளை உங்களுக்கு மகிழ்ச்சி ஊட்டக்கூடியவைகளை எடுத்துச் சொல்லி, இங்கு எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட கருத்துக்கள் யாரையும் புண்படுத்துவதற்காகச் சொல்லப்பட்டவைகள் அல்ல, நடந்தவைகள் நடந்தவைகளாக இருந்தாலும்

1989 மே 3]

[டாக்டர். மு. கருணாநிதி]

கூட, நடப்பவைகள் நல்லவைகளாக இருக்கவேண்டும் என்ற முறையில், தமிழ்நாடு தொழில் வளம் கொழிக்கின்ற பூயியாக இருக்கவேண்டுமென்ற முறையில், எல்லோருடைய ஒத்துழைப்பும் தேவை என்று கேட்டுக்கொண்டு, தொழிலாளர்களுடைய அரசாக இருக்கின்ற காரணத்தினால், இந்த அரசு தொழிலதிபர்களையும் அழைத்துப் பேசி தொழில் அமைதி ஏற்படுகின்ற வகையிலே எல்லா வகையான சலுகைகளை அவர்களுக்கு அளிக்கும் என்று எடுத்துக் காட்டவிரும்புகிறேன். கவர்னர் அளித்த சலுகைகளும் சட்ட வடிவமாகும் என்பதை எடுத்துச் சொல்லி, தொழிலுக்கு எல்லா வகையிலும் ஊக்கமளித்திருக்கிறது, அந்த வகையிலே நீங்களும் ஊக்கமளிக்க வேண்டும், ஆக்கம் அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, தந்துள்ள வெட்டுத் தீர்மானங்களைத் திரும்பப் பெற வேண்டுமென்று பணிவன்போடு கூறி, இந்தளவில் அமைகிறேன்.

திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு : தலைவர் வர்களே, நேரம் இப்போதே 3 மணியாகிறது. விரைவிலே முடித்துவிடுகிறேன். ஒரு சின்னப்பிரச்சினை. பிளாஸ்டிக் பைகள் தயாரிக்கிற தொழிற்சாலைகள் தமிழ் நாட்டிலே 80, 85 இருக்கின்றன. ஜூட் லாபி காரணமாக, டெல்லியிலே ஒரு ஆர்டர் போட்டு, எல்லாம் சணல் பைகளிலே போட வேண்டுமென்று உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள். அதனால் 60 தொழிற்சாலைகள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதிலே 50,000 தொழிலாளர்கள் பணியாற்றுகிறார்கள். சிறுசிறு தொழிற்சாலைகள் அவை. அறந்தாங்கியில் மட்டும் 10 தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன. அது தான் பிரச்சினை. மற்ற இடங்களிலும் இருக்கின்றன. அதிலே 60 தொழிற்சாலைகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களைக்கூட அந்த அசோசியேஷனைச் சேர்ந்தவர்கள் வந்து பார்த்து, பிரச்சினைகளைச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். சிப்காட், டிக் நிறுவனங்களிடமிருந்து லோன் வாங்கியிருக்கிறார்கள். அவை மூடி இருக்கிற காரணத்தாலே, சிறுசிறு தொழிற்சாலைகள் நஷ்டத்திலே இருக்கின்றன. தொழிலாளர்கள் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். எனவே ஒரு கமிட்டி போட்டு, விசாரித்து அவர்களுக்கு எப்படிப் பரிகாரம் காணலாமென்று பார்க்கலாம்.

இரண்டாவது, இங்கேயுள்ள சிமென்ட் பேக்டரி, சுகர் பேக்டரி எல்லாம் வேறு மாநிலங்களிலிருந்து வாங்காமல், தமிழ் நாட்டிலே இருக்கிற யூனிட்களுக்கு பிரையாரிட்டி கொடுத்து வாங்க வேண்டுமென்று ஆர்டர் போட்டால் அந்தச் சிறு தொழிலதிபர்கள் காப்பாற்றப்படுவார்கள். தொழிலாளர்களுக்கும் வேலை கிடைக்கும். இதை மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கவனிக்க வேண்டும். அதற்கு ஒரு கமிட்டி போட்டு விசாரிக்கலாம்.

[திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு]

[1989 மே 3]

அடுத்து, முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்ன செய்தி பத்திரிகையில் வந்தால், ஒரு சலுகையை நானும், திரு கே.கே. எஸ்.எஸ். ஆரும் கேட்டோமென்று தவறாகச் செய்தி வந்து விடக்கூடாது. அதற்குப் பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எம். எல். ஏ-க்களைப் பாராட்டுகிற வ்ஷயத்திலே, 13 வருடங்கள் என்று முடிவெடுக்கிறபோது, 3 தடவை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்தாலே போதும். அவர்களுக்கு அந்தப் பாராட்டு கிடைத்து விடுகிறது. அவர்கள் அதற்குத் தகுதி பெற்றுவிடுகிறார்கள். நாங்கள் 4 முறை வெற்றி பெற்று வந்தும், அந்த உரிமை, அந்த மூத்த உறுப்பினர்கள் பட்டியலில் வரவில்லையே என்பதற்காகக் கேட்டோம். வரவில்லை என்பது கட்சியினுடைய முடிவு. அப்படிக் கேட்டதற்குக் காரணம் உரிமை—சலுகையில்லை— உரிமை. 4 முறை வெற்றி பெற்ற காரணத்தால் அது உரிமை. அதை அறிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டோம். அவ்வளவுதான். முன்னாலே சொன்ன பிரச்சினையில், மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்கள் கமிட்டி போட்டு விசாரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : முதலிலே எடுத்து வைத்த வேண்டுகோளுக்கு நன்றி. அது கவனிக்கப்படும். கடைசியாகச் சொன்னதற்கு என்னுடைய அனுதாபம்.

திரு. ஆர். சிங்காரம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய மாண்புமிகு முதல்வரவர்கள் இங்கே தெரிவித்ததுபோல், புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் நாகுடியில், நம்முடைய முன்னாள் அமைச்சர் திரு. திருநாவுக்கரசு அவர்கள் தொகுதியில் சர்க்கரை ஆலை வைப்பதற்கு நான் மனப்பூர்வமான இதயப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன், அதே நேரத்தில் தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் அந்த நாகுடியில் வைக்க முடியாவிட்டால், அருகில் உள்ள பேராலூரணி நிரம்ப வசதிகள் படைத்தது. அங்கே வைப்பதற்கான முயற்சிகளை அரசு மேற்கொள்ளுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. எஸ். திருநாவுக்கரசு : தலைவரவர்களே, முதலமைச்சரவர்கள் இதைக் கனிவோடு பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நான் அமைச்சராக இல்லாமல் போன பிறகும் கூட, 7 முறை டெல்லிக்குப் போய், அப்போது ஜாயின்ட் டைரக்டராக இருந்த திரு. லட்சுமி ரதனை, முன்னாள் அமைச்சர் என்ற முறையில் தனிப்பட்ட முறையில் பார்த்து அவரிடம் சொல்லிச் சொல்லி, அதிகாரிகளைப் பார்த்து, அமைச்சர்களைப் பார்த்து அனுமதி வாங்கி வந்தேன். தயவு செய்து அங்கே ஏற்படுத்துமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் பல திட்டங்களை இங்கே அறிவித்தார்கள். ஆனால் ஏற்கெனவே

1989 மே 3]

[திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்]

சாங்ஷன் செய்யப்பட்டு, மதுரை மாவட்டத்தில் ஆயிரம் ஏக்கர் நிலப் பரப்பிலே இண்டஸ்டிரியல் காம்ப்ளக்ஸ் போடவேண்டுமென்று இடமெல்லாம் பார்த்து, கடைசியில் என்ன கொமையோ தெரியவில்லை. சார், அதை இல்லை என்று முடித்துவிட்டார்கள், முந்தைய அரசினர். அதை துறையிலிருந்து அறியும்போது, மிகவும் வருத்தமாக இருக்கிறது. செம்பட்டி என்ற இடத்தில் ஆயிரம் ஏக்கர் நிலம் பார்த்தார்கள். அதை ஆரம்பிப்போம் என்று சொன்னார்கள். தயவு செய்து நம்முடைய மாண்புமிகு முதல் வரவர்கள் திண்டுக்கல்—அது என்ன மாவட்டம் (குறுக்கீடு) காயிதே மில்லத் திண்டுக்கல் மாவட்டம் மிகவும் பின் தங்கிய மாவட்டம்...

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : உங்களைச் சொல்லிக் குற்றமில்லை. நேரம் அப்படி.

திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்: அங்கே ஆயிரம் ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் இண்டஸ்டிரியல் காம்ப்ளக்ஸ் ஆரம்பிக்க அரசு முயற்சி எடுக்குமா?

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவரவர்களே, பரிசளிப்பு விழாக்களில் முதல் பரிசு, இரண்டாம் பரிசு மூன்றாம் பரிசு என்று உண்டு. யாருக்காவது கொடுக்க முடியாவிட்டால் கொடுக்க வாய்ப்பு இல்லாவிட்டால், ஆறுதல் பரிசு என்று உண்டு. அம்மையார் அவர்களுக்கு ஆறுதல் பரிசு உண்டு.

திரு. பெ. சீனிவாசன் : தலைவரவர்களே: ஆலங்குளம் சிமெண்ட் பேக்டரி தூசியால் விவசாயம் கெடுகிறது. தொழிலிலும் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. அரியலூர் பேக்டரியை மாடர்னிசேஷனுக்கு எடுத்துக்கொள்ளும்போது, ஆலங்குளம் சிமெண்ட் ஆலையும் அதோடு சேர்க்கப்படுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : கவனிக்கப்படும்.

(பிற்பகல் 2-50)

திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே. தமிழகத்தில் தொழில் வளர்ச்சி பாதிக்கும் அளவுக்குக் கடுமையான மின் பற்றாக்குறை இருக்கிறது. எனவே மின் பற்றாக்குறை நீங்க ஏகாதிபத்திய—முதலாளித்துவ நாடுகளின் தவறான பிரச்சாரத்தைப் புறக்கணித்து, சோவியத் யூனியன் உதவியோடு இந்திய அரசு கூடங்குளத்திலே அமைக்க இருக்கிற அணுமின் நிலையத்திற்கு தமிழக அரசு உதவிகளைப் புரிந்து விரைவில் அது வர துணை புரியுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

[1989 மே 3]

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : மின்சாரத் தட்டுப் பாட்டை நாளைக்கே கூடங்குளம் போக்கும் என்று நண்பர் உறுதி அளித்தால் இன்றிரவே கூடங்குளம் மின்நிலையம் அமைக்கப்படும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. வி. கே. சின்னசாமி : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, ஏற்கெனவே கூட்டுறவு நூற்பாலை ஒன்று பெரியார் மாவட்டம் பவானிசாகர் பகுதியில் துவக்கப்படுவதற்கு உத்திரவிடப் பட்டதாகச் சொல்லப்பட்டு, தொழில்துறை அமைச்சர் மாற்றப் பட்டதால் அதுவும் மாறியதாகச் சொல்லப்பட்டது. பெரியார் மாவட்டம் நிறைய பஞ்சு உற்பத்தியாகிற மாவட்டம். பெரு வாரியான விவசாயிகள்—ஆயிரக் கணக்கில்—லட்சக் கணக்கில் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். அங்கே உற்பத்தியாகும் பஞ்சை திருப்பூரிலிருந்து வெளி மாநிலத்தினர்கள்கூட வாங்கிச் செல்கிறார்கள். அது புதுக்கோட்டைக்குப் போனதாகத் தகவல். எனவே எங்கள் பகுதியில் ஒரு கூட்டுறவு நூற்பாலை அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்வதோடு, எங்கள் மாவட்டத்தின் இரண்டு சர்க்கரை ஆலைகளும் தனியார் துறையில் இயங்குகின்றன. பெரியார் மாவட்டத்தில் அதிகப்படியான கரும்பும் விளைகிறது. எனவே அங்கே கூட்டுறவுத் துறையில் ஒரு ஆலைக்கு அனுமதி வழங்குவதாக மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் அறிவித்திருக்கிறார்கள். அதற்கு நன்றி தெரிவித்து, கூட்டுறவுத் துறையில் ஒரு சர்க்கரை ஆலையும் ஒரு நூற்பாலையும் துவங்க வருங்காலத்திலாவது அரசு ஆவண செய்யுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி. மாண்புமிகு உறுப் பினர் திரு. திருநாவுக்கரசு அறந்தாங்கியை விட்டுக் கொடுத்தால் அது உங்கள் தொகுதியில் வைக்கப்படும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : விவாதம் முடிவுற்றது. இப்போது வாக்கெடுப்பு.

கோரிக்கை எண் 24—தொழில்கள்.

திருவாளர்கள் கோ. வீரையன், பொன். விஜயராகவன் ஆகியவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானங்கள் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளப்பெற்றன.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி :

“மானியக் கோரிக்கை எண் 24—தொழில்கள்—என்ற தலைப்பின்கீழ் ரூ. 5,24,24,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப் பெற வேண்டும்.”

மானியக் கோரிக்கை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப் பெற்று, நிறைவேற்றப் பெற்று, கோரிய தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பெற்றது.